

6. Η μεταστροφή του Παύλου Άνοιγμα του Χριστιανισμού στον εθνικό κόσμο

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- την αρχική δράση και για τη μεταστροφή του Αποστόλου Παύλου
- την εξιστόρηση αυτών των γεγονότων από τον ίδιο τον Απόστολο
- την προετοιμασία του να ασκήσει ιεραποστολικό έργο στους εθνικούς, καθώς και για την πρώτη του ιεραποστολική δράση στη Μ. Ασία.

Ενώ οι διώξεις συνεχίζονταν, οι χριστιανοί είδαν στο πρόσωπο ενός διώκτη, του Σαούλ ή Σαύλου, τη βοήθεια που περίμεναν από το Θεό. Αυτός είδαμε ότι ήταν ο νέος που φύλαγε τα ρούχα όσων λιθοβολούσαν τον Στέφανο. Αυτός ο διώκτης του μηνύματος του Χριστού θα γινόταν ο μεγαλύτερος κήρυκας Του μέχρι τα πέρατα της οικουμένης.

α. Σαούλ ο Φαρισαίος, διώκτης των χριστιανών

Ο Σαύλος επικροτούσε τη θανάτωση του Στεφάνου ... Ο Σαούλ ρήμαζε την εκκλησία. Έμπαινε με τη βία στα σπίτια, έσερνε έξω άντρες και γυναίκες και τους έριχνε στη φυλακή (Πράξ. 8,1-3), ή με λόγια του ίδιου του Αποστόλου:

Ασφαλώς ακούσατε για τη διαγωγή μου όσο ανήκα στην ιουδαϊκή θρησκεία, πως κατεδίωκα με πάθος την εκκλησία του Θεού και προσπαθούσα να την εξαφανίσω. Και πρόκοβα στον Ιουδαϊσμό πιο πολύ από πολλούς συνομήλικους συμπατριώτες μου, γιατί είχα μεγαλύτερο ζήλο για τις προγονικές μου παραδόσεις (Γαλ. 1,13-14).

Περιτιμήθηκα βρέφος οκτώ ημερών· γεννήθηκα Ισραηλίτης από τη φυλή Βενιαμίν· Εβραίος γέννημα θρέμμα· ως προς την εξήγηση του Νόμου ανήκα στους Φαρισαίους· με ζήλο κατεδίωκα την εκκλησία κι ήμουν άμεμπτος σε ό,τι αφορά την τήρηση του Νόμου (Φιλιπ. 3,5-6).

Ο Σαούλ γεννήθηκε στην Ταρσό της Κιλικίας, από Ιουδαίους γονείς, το 5 με 15 μ.Χ. Ο πατέρας του είχε αποκτήσει τη ρωμαϊκή υπηκοότητα, την οποία κληρονόμησε ο γιος του μαζί με τα προνόμια που τη συνόδευαν. Η Ταρσός εκείνη την εποχή ήταν εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο και είχε δεχθεί έντονες επιδράσεις του ελληνικού πολιτισμού. Ανατράφηκε σύμφωνα με τις ιουδαϊκές θρησκευτικές παραδόσεις, δίδαχθηκε όμως και την ελληνική γλώσσα και φιλοσοφία. Στην εφηβική του ηλικία πήγε στα Ιεροσόλυμα και μαθήτευσε κοντά στο φημισμένο νομοδιδάσκαλο Γαμαλιήλ. Εκείνη ήταν η εποχή του λιθοβολισμού του Στεφάνου. Ο Σαούλ έγινε φανατικός διώκτης των χριστιανών, όχι μόνο στα Ιεροσόλυμα, αλλά και έξω απ' αυτά, όπου οι διωκόμενοι ζητούσαν καταφύγιο.

β. Ο διώκτης γίνεται χριστιανός: η μεταστροφή του Σαούλ και η αρχή της δημόσιας δράσης του

Η μεταστροφή ενός ανθρώπου, από την πατροπαράδοτη πίστη του σε μια άλλη που καταδίωκε με μανία, είναι μια προσωπική περιπέτεια με αδιανόητες εναλλαγές βιωμάτων. Μόνον ο

ίδιος θα μπορούσε να τη διηγηθεί. Ας αφήσουμε, λοιπόν, τον ίδιο, τον μετέπειτα Απόστολο Παύλο, να μας αποκαλύψει τα γεγονότα, όπως το έκανε στους συμπατριώτες του (Πράξ. 22,4-16):

Την πίστη των χριστιανών την κατεδίωξα μέχρι θανάτου, συλλαμβάνοντας και κλείνοντας στις φυλακές άντρες και γυναίκες, όπως μπορεί να μαρτυρήσει και ο Αρχιερέας και όλο το Μέγα Συνέδριο. Απ' αυτούς πήρα και επιστολές συστατικές για τους αδελφούς μας τους Ιουδαίους στη Δαμασκό, και πήγαινα να φέρω στην Ιερουσαλήμ δεμένους και τους εκεί χριστιανούς για να τιμωρηθούν. Καθώς πήγαινα και πλησίαζα στη Δαμασκό, ξαφνικά κατά το μεσημέρι άστραψε γύρω μου δυνατό φως από τον ουρανό. Έπεσα στη γη κι άκουσα μια φωνή που μου έλεγε: «Σαούλ, Σαούλ, γιατί με καταδιώκεις;» Κι εγώ απάντησα: «ποιος είσαι, Κύριε;» Η φωνή μου είπε: «Εγώ είμαι ο Ιησούς ο Ναζωραίος, που εσύ τον καταδιώκεις». Όσοι ήταν μαζί μου είδαν το φως και φοβήθηκαν· δεν άκουσαν όμως τη φωνή εκείνου που μιλούσε. Εγώ είπα: «Τι να κάνω, Κύριε;» Τότε ο Κύριος μου απάντησε: «Σήκω και πήγαινε στη Δαμασκό. Εκεί θα μάθεις όλα όσα σου όρισε ο Θεός να κάνεις». Καθώς δεν έβλεπα από τη λαμπρότητα του φωτός εκείνου, μ' έπιασαν από το χέρι αυτοί που ήταν μαζί μου και με οδήγησαν στη Δαμασκό.

Εκεί ζούσε κάποιος Ανανίας, άνθρωπος που ακολουθούσε πιστά όσα λέει ο Μωσαϊκός Νόμος, και τον τιμούσαν όλοι οι Ιουδαίοι που κατοικούσαν στη Δαμασκό. Αυτός ήρθε να με συναντήσει, στάθηκε μπροστά μου και μου είπε: «Σαούλ, αδελφέ μου, απόκτησε πάλι το φως σου». Κι εγώ την ίδια στιγμή βρήκα το φως μου και τον κοίταξα. Κι αυτός μου είπε: «Ο Θεός των πατέρων μας σε διάλεξε να γνωρίσεις το θέλημά του, να δεις εκείνον που το εκπλήρωσε και ν' ακούσεις τη φωνή από το ίδιο του το στόμα. Γιατί εσύ θα γίνεις μάρτυράς του, και θα μαρτυρήσεις σ' όλους τους ανθρώπους αυτά που είδες και άκουσες. Και τώρα, τι καθυστερείς, σήκω και βαφτίσον και ομολόγησε ότι αυτός είναι ο Κύριος, για να καθαριστείς από τις αμαρτίες σου».

Αμέσως μετά από τα γεγονότα αυτά, ο Σαούλ έγινε ο γνωστός σε όλους ως Απόστολος Παύλος. Άρχισε να κηρύττει στις συναγωγές της Δαμασκού ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, εκπλήσσοντας τους Ιουδαίους που τον ήξεραν ως τρομερό διώκτη των χριστιανών και προκαλώντας την οργή τους. Οι χριστιανοί αναγκάστηκαν να τον φυγαδεύσουν από τα τείχη της πόλης μέσα σε ένα καλάθι. Αποσύρθηκε στην έρημο της Αραβίας, για να προετοιμαστεί για το έργο που του είχε ανατεθεί, να κηρύξει στους εθνικούς τη νέα πίστη. Ξαναγύρισε στη Δαμασκό και δίδαξε για τρία χρόνια. Μετά ταξίδεψε στα Ιεροσόλυμα, όπου γνώρισε τον Πέτρο και τον Ιάκωβο. Η δυσπιστία των εκεί χριστιανών διαλύθηκε μετά την παρέμβαση του Βαρνάβα. Επειδή όμως κινδύνευε η ζωή του, οι χριστιανοί τον φυγάδευσαν στην περιοχή της Συρίας και Κιλικίας.

Ρωμαϊκή οδός που οδηγούσε στη Δαμασκό.

γ. Η πρώτη ιεραποστολική δράση του Παύλου στην Κύπρο και στη Μ. Ασία

Το 47 μ.Χ. η Εκκλησία της **Αντιοχείας** κάλεσε τον Απόστολο Παύλο να αναλάβει μαζί με τον Βαρνάβα ιεραποστολικό έργο. Οι δύο Απόστολοι, αφού πήραν την ευλογία και τις ευχές της Εκκλησίας, ξεκίνησαν για την **Κύπρο** (δες το χάρτη των περιοδειών στην επόμενη ενότητα). Διέσχι-

σαν όλο το νησί κηρύσσοντας στις εβραϊκές συναγωγές με μεγάλη απήχηση. Στην **Πάφο** ασπάστηκε το Χριστιανισμό και ο Ρωμαίος ανθύπατος Σέργιος Παύλος (*Πράξ.* 13,4-12).

Από την Πάφο ο Παύλος και οι συνοδοί του πέρασαν με πλοίο στην **Πέργη της Παμφυλίας** και από εκεί προχώρησαν στην **Αντιόχεια της Πιιδίας**. Στη συναγωγή της πόλης ο Παύλος, αφού έκανε μια αναδρομή στην ιστορία του ισραηλιτικού λαού και στη δράση του Ιωάννη του Προδρόμου, τόνισε ότι οι Γραφές μιλούσαν για τον ερχομό του Χριστού και την Ανάστασή Του και κάλεσε τους Ιουδαίους να αποδεχθούν το μήνυμα του Χριστού. Οι εθνικοί της πόλης ζήτησαν να μάθουν τι σήμαιναν όσα είχε πει και, σύντομα, πολλοί απ' αυτούς δέχτηκαν το λόγο του Κυρίου και έγιναν χριστιανοί. Αυτό όμως εξόργισε τους Ιουδαίους, που εξανάγκασαν τους Αποστόλους να φύγουν από την πόλη και να κατευθυνθούν στο Ικόνιο (*Πράξ.* 13,13-52).

Παρά και τις εκεί αντιδράσεις των Ιουδαίων, οι Απόστολοι κήρυξαν για αρκετό καιρό στην πόλη και, όταν πλέον υπήρχε κίνδυνος για τη ζωή τους, έφυγαν για τα **Λύστρα**. Στην πόλη αυτή οι εθνικοί, νομίζοντας ότι οι Απόστολοι ήταν θεοί, θέλησαν να τους προσφέρουν θυσία. Ο Απόστολος Παύλος, όμως, τους εξήγησε την αλήθεια για τον Θεό. Οι κάτοικοι απογοητευμένοι και εξοργισμένοι λιθοβόλησαν τους δύο Αποστόλους, που μόλις διέφυγαν το θάνατο (*Πράξ.* 14,1-20). Από εκεί επισκέφτηκαν τη **Δέρβη** και, στη συνέχεια, όλες τις πόλεις απ' όπου είχαν περάσει, στηρίζοντας τους πιστούς και χειροτονώντας πρεσβυτέρους για να συνεχίσουν το έργο τους. Τέλος, επέστρεψαν με πλοίο στην **Αντιόχεια της Συρίας**.

Είχαν περάσει δύο περίπου χρόνια από την έναρξη της πρώτης περιόδου και τα αποτελέσματά της ήταν σημαντικά, όπως ανακοίνωσαν οι Απόστολοι στην Εκκλησία της Αντιοχείας: «Ο Θεός άνοιξε την πόρτα της πίστης και στους εθνικούς» (*Πράξ.* 14,27). Το μήνυμα του Ευαγγελίου εξαπλωνόταν πλέον οριστικά έξω από τα όρια του ιουδαϊκού κόσμου και η Εκκλησία άρχισε να αποκτά συνείδηση της οικουμενικότητάς της. Αυτή όμως η εξέλιξη δημιούργησε προβληματισμούς και αντιδράσεις, που οδήγησαν την Εκκλησία να συγκαλέσει Σύνοδο για να βρεθεί μια λύση.

Ο Απόστολος Παύλος, Ιερά Μονή Σταυρονικήτα Αγίου Όρους.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Ο Σαούλ, μορφωμένος Φαρισαίος και αναθρεμμένος με τις ιουδαϊκές παραδόσεις, ήταν παρών στο λιθοβολισμό του Στεφάνου και στη συνέχεια έγινε ο μεγαλύτερος διώκτης των χριστιανών στα Ιεροσόλυμα και στη γύρω περιοχή.
- Στο δρόμο για τη Δαμασκό, όπου πήγαινε για να καταδιώξει τους χριστιανούς, του εμφανίστηκε ο αναστημένος Χριστός και αυτό το γεγονός άλλαξε για πάντα τη ζωή του. Ο ζηλωτής διώκτης μεταστράφηκε στο μεγαλύτερο κήρυκα του Ευαγγελίου στους εθνικούς. Για το έργο αυτό προετοιμάστηκε με θαυμαστό τρόπο.
- Η Εκκλησία της Αντιοχείας έδωσε την ευλογία και την ευχή της στους Αποστόλους Παύλο και Βαρνάβα να κηρύξουν στην Κύπρο και στη Μ. Ασία. Η επιτυχία του κηρύγματος απέδειξε ότι και οι εθνικοί μπορούσαν να γίνουν μέλη της Εκκλησίας, αλλά δημιούργησε και προβλήματα που έπρεπε να αντιμετωπιστούν.

ΚΕΙΜΕΝΑ

Πώς είδε τη μεταστροφή του Παύλου ένας σύγχρονος μελετητής

Μόλις είδε ότι ο ζήλος του ήταν λανθασμένος, αποφασίζοντας γρήγορα, κατατάσσεται στην υπηρεσία του νικητή. Όχι θρήνοι για την κομματιασμένη ζωή του, ούτε απελπισμένα διαβήματα, αλλά έργα ... Ο ουράνιος κληρικός τον συνέλαβε, τον εδάμασε, όπως δαμάζουν μια για πάντα εκείνα τα άγρια άλογα, που, ύστερα, υπακούουν πρόθυμα στον καβαλάρη τους, πειθαρχούν και στο ελάχιστο νεύμα του. Όταν ο Σαούλος σηκώθηκε από χάμω, ήταν για πάντα ένας πιστός ακόλουθος του Ιησού, για όλους τους αιώνες.

(J. Holzner, Παύλος, εκδ. Δαμασκός, Αθήνα, 1973, σ. 49)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Συντάξτε ένα μικρό βιογραφικό σημείωμα για τον Απόστολο Παύλο και στη συνέχεια να επισημάνετε στοιχεία από την προσωπικότητά του που άλλαξαν μετά τη μεταστροφή του.
2. Προσπαθήστε να καταγράψετε τα συναισθήματα του Αποστόλου Παύλου όταν ξεκινούσε το ταξίδι του για τη Δαμασκό και, στη συνέχεια, όταν άρχιζε το ιεραποστολικό του έργο. Μπορείτε να βοηθηθείτε διαβάζοντας το αντίστοιχο κεφάλαιο από το βιβλίο του J. Holzner, Παύλος.
3. Διαβάστε τα χωρία Πράξ. 13,1-3 και 14,27. Με ποιες προϋποθέσεις ξεκίνησαν και πώς ολοκλήρωσαν το έργο τους ο Παύλος και ο Βαρνάβας; Τι συμπεραίνετε για τον τρόπο με τον οποίο γίνεται μια ιεραποστολή;
4. Υπάρχουν σήμερα χριστιανοί στα μέρη από τα οποία πρωτοξεκίνησε ο Απόστολος Παύλος; Ερευνήστε την κατάσταση του Χριστιανισμού στη Συρία (18% χριστιανοί, ναός του Αποστόλου Παύλου στη Δαμασκό, μονές, Πατριαρχείο Αντιοχείας).

7. Η Αποστολική Σύνοδος: συλλογική λήψη αποφάσεων

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τα γεγονότα που προηγήθηκαν και δημιούργησαν την ανάγκη να συγκληθεί η Αποστολική Σύνοδος
- τον τρόπο με τον οποίο έγινε η Σύνοδος και για την απόφαση στην οποία κατέληξε
- τη σημασία της Αποστολικής Συνόδου.

Σε προηγούμενη ενότητα είδαμε ότι η χριστιανική Εκκλησία είχε μέλη ελληνιστές χριστιανούς και ιουδαιοχριστιανούς. Οι αντιδράσεις των ιουδαιοχριστιανών λόγω της επιτυχίας της πρώτης περιόδου των Αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα ανάμεσα στους εθνικούς έφερε στην επιφάνεια το ζήτημα της σχέσης της Εκκλησίας με τον Ιουδαϊσμό, που απαιτούσε επίσημη και οριστική λύση.

α. Οι αιτίες και τα γεγονότα που οδήγησαν στη Σύνοδο

Οι ιουδαιοχριστιανοί πίστευαν ότι μέσα στην Εκκλησία συνέχιζαν να έχουν ισχύ οι διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου και της περιτομής. Υποστήριζαν ότι οι εθνικοί μπορούσαν να γίνουν δεκτοί ως μέλη της Εκκλησίας, μόνο αν έκαναν πρώτα περιτομή και τηρούσαν το Μωσαϊκό Νόμο. Γι' αυτούς ο Χριστιανισμός ήταν μια βελτιωμένη εκδοχή της ιουδαϊκής θρησκείας και όχι μια πανανθρώπινη πίστη θεμελιωμένη στην ελευθερία. Υπήρχε, λοιπόν, κίνδυνος, αν γίνονταν αποδεκτές οι απόψεις τους, να καταντούσε η πίστη μια φυλετική θρησκεία.

Όταν ο Παύλος και ο Βαρνάβας επέστρεφαν από την πρώτη αποστολική περιόδο τους, έφτασαν στην Αντιόχεια κάποιοι ιουδαιοχριστιανοί από τα Ιεροσόλυμα. Αυτοί απέφευγαν επιδεικτικά την επαφή με πρώην ειδωλολάτρες χριστιανούς, γιατί τους θεωρούσαν «ακάθαρτους» και τους έλεγαν: «Αν δεν περιτέμνεσθε, όπως προστάζει ο νόμος του Μωυσή, δε μπορείτε να σωθείτε» (Πράξ. 15,1). Η στάση τους αυτή δημιούργησε μεγάλη αναταραχή και κρίση στην Εκκλησία της Αντιοχείας. Ο Παύλος και ο Βαρνάβας αντιτάχθηκαν έντονα σ' αυτές τις αντιλήψεις. Είχαν διαπιστώσει στην περιόδο τους ότι οι εθνικοί που βαπτίζονταν χριστιανοί ελάμβαναν το Άγιο Πνεύμα και δεν υστερούσαν σε τίποτα από τους ιουδαιοχριστιανούς. Για να αντιμετωπίσει όμως επίσημα και οριστικά το πρόβλημα, αποφασίστηκε τότε, κατά τα τέλη του 48 μ.Χ., να πάνε στα Ιεροσόλυμα οι δύο Απόστολοι μαζί με άλλα μέλη της Εκκλησίας της Αντιοχείας προκειμένου να λύσουν εκεί το ζήτημα με τους Αποστόλους και με όλη την τοπική Εκκλησία.

β. Η Αποστολική Σύνοδος

Ας δούμε πώς οι *Πράξεις των Αποστόλων* περιγράφουν τα γεγονότα που οδήγησαν σε μια σημαντική απόφαση για το μέλλον της Εκκλησίας:

Οι Δώδεκα Απόστολοι,
Μουσείο Τέχνης Μόσχα.

Συγκεντρώθηκαν, λοιπόν, οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι για να εξετάσουν το θέμα αυτό. Αφού έγινε πολλή συζήτηση, έλαβε το λόγο ο απόστολος Πέτρος και τους είπε: «Αδελφοί, εσείς ξέρετε καλά ότι ο Θεός από παλιά με διάλεξε από όλους μας εμένα, για ν' ακούσουν οι εθνικοί από το στόμα μου το λόγο του ευαγγελίου και να πιστέψουν. Και ο Θεός, που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων, έδωσε σημάδι ότι κι αυτοί μπορούν να σωθούν, χορηγώντας τους το Άγιο Πνεύμα όπως και σ' εμάς. Δεν έκανε καμιά διάκριση ανάμεσα σ' εμάς και σ' αυτούς, αλλά καθάρισε με την πίστη τις καρδιές τους. Τώρα, λοιπόν, γιατί προκαλείτε το Θεό, θέλοντας να φορτώσετε στον τράχηλο των χριστιανών ένα βάρος, που ούτε οι πρόγονοί μας ούτε εμείς μπορούσαμε να σηκώσουμε; Αντίθετα, πιστεύουμε, ότι θα μας σώσει η χάρη του Κυρίου Ιησού, με τον ίδιο τρόπο που θα σώσει κι εκείνος» (15,6-11).

Στα Ιεροσόλυμα συγκεντρώθηκαν οι Απόστολοι και οι πρεσβύτεροι. Πρώτος μίλησε ο Απόστολος Πέτρος, που υπενθύμισε ότι Αυτός είχε φανερώσει και στον ίδιο ότι ο Θεός προσκάλεσε και τους εθνικούς στην Εκκλησία και τους έδωσε το Άγιο Πνεύμα, χωρίς καμιά διάκριση και χωρίς να θέτει άλλη προϋπόθεση πέρα από την πίστη. Ο Παύλος και ο Βαρνάβας, στη συνέχεια, διηγήθηκαν τα θαύματα που έκανε ο Θεός, μέσω αυτών, στους εθνικούς. Όταν τελείωσαν, το λόγο πήρε ο Ιάκωβος ο Αδελφόθεος και παρέθεσε τα λόγια του προφήτη Αμώς (9,11-12), που αναφερόταν στην μελλοντική πίστη όλων των εθνών στον Κύριο. Στο τέλος, είπε ότι η γνώμη του ήταν να μην επιβαρυνθούν με επιπλέον υποχρεώσεις οι εθνικοί που επιστρέφουν στο Θεό, μόνο να αποφεύγουν ειδωλολατρικά έθιμα και πρακτικές. Πρότεινε, μάλιστα, να τους σταλεί μια επιστολή με την οποία να τους γνωστοποιείται η απόφαση της Συνόδου. Πράγματι, η Εκκλησία των Ιεροσολύμων δέχθηκε ομόφωνα την πρόταση του Ιακώβου και εξέλεξε τον Ιούδα και τον Σίλα, μαζί με την αντιπροσωπεία της Εκκλησίας της Αντιοχείας για να μεταφέρουν την επιστολή. Η απόφαση στην οποία αναφερόταν η επιστολή ήταν:

Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι και οι αδελφοί χαιρετούν τους αδελφούς που προέρχονται από τους εθνικούς στην Αντιόχεια, στη Συρία και στην Κιλικία. Επειδή ακούσαμε ότι μερικοί από μας ήρθαν και σας τάραξαν με τα λόγια τους και κλόνισαν τις ψυχές σας, χωρίς να τους έχουμε δώσει εντολή εμείς ... αποφασίστηκε ως σωστό από το Άγιο Πνεύμα και από μας να μη σας επιβάλλουμε κανένα πρόσθετο βάρος, εκτός από τα αναγκαία: να απέχετε από τα ειδωλόθυτα, το αίμα, το κρέας από πνιγμένα ζώα και την πορνεία. Αν φυλάγεστε από αυτά, θα κάνετε το σωστό (Πράξ. 15,23-29).

Οι απεσταλμένοι πήγαν στην Αντιόχεια, συγκέντρωσαν τους πιστούς και τους διάβασαν την επιστολή μέσα σε κλίμα μεγάλης χαράς και ικανοποίησης. Τώρα που το ζήτημα είχε και επίσημα διευθετηθεί, και ενώ ο Βαρνάβας πήγε στην Κύπρο, ο Παύλος μαζί με τον Σίλα, που έμεινε στην Αντιόχεια, ετοιμάστηκε για τις επόμενες περιόδους του.

γ. Η σημασία της Συνόδου

Η σημασία τόσο του τρόπου με τον οποίο λειτούργησε, όσο και της απόφασης που έλαβε η Αποστολική Σύνοδος είναι μεγάλη. Όλα τα μέλη της Εκκλησίας συμμετείχαν και όλοι μαζί αποφάσισαν. Φανερώθηκε έτσι ο δημοκρατικός τρόπος της λειτουργίας της. Επιπλέον, μολονότι η πλειονότητα των μελών ήταν ιουδαϊκής καταγωγής, δεν έμειναν προσκολλημένοι στις ιουδαϊκές

τους αντιλήψεις. Η Εκκλησία, χωρίς να απαρνηθεί τις ιουδαϊκές της καταβολές, χειραφετήθηκε από τους ιουδαϊκούς θεσμούς και άνοιξε ο δρόμος για να γίνει ο Χριστιανισμός μια πανανθρώπινη, οικουμενική πίστη, στηριγμένη στην ελευθερία και όχι στη δουλική προσήλωση σε τυπικές, νεκρές εντολές.

Το πιο σημαντικό στοιχείο που φανερώθηκε μέσα από τη λειτουργία της Συνόδου εκφράζεται στο κείμενο της απόφασης («αποφασίστηκε ως σωστό από το Άγιο Πνεύμα και από μας»), όπου δηλώνεται ότι η τελική θέση διαμορφώθηκε μέσα από τη συνεργασία των πιστών με το Άγιο Πνεύμα.

Μέσα στην ιστορία της Εκκλησίας, όπως θα δούμε σε επόμενες ενότητες, ο θεσμός των Συνόδων (συνοδικό σύστημα) έγινε ο εγγυητής της διδασκαλίας και των αποφάσεων της Εκκλησίας. Η πίστη ότι τις συλλογικές αποφάσεις τις καθοδηγούσε το Άγιο Πνεύμα έδινε τη βεβαιότητα ότι, παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες, η Εκκλησία δε θα απομακρυνόταν από τον προορισμό της. Η Αποστολική Σύνοδος αποτελεί το παράδειγμα, και για τη σημερινή εποχή, του τρόπου με τον οποίο η Εκκλησία μπορεί να αντιμετωπίσει προβλήματα και θέματα που απαιτούν λύση σε πανορθόδοξο επίπεδο.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Οι ιουδαιοχριστιανοί επέμεναν ότι οι εθνικοί θα μπορούσαν να γίνουν χριστιανοί, μόνο αν πρώτα ακολουθούσαν το Μωσαϊκό Νόμο. Η θέση τους αυτή δημιούργησε προβλήματα στην Αντιόχεια.
- Το πρόβλημα λύθηκε με την Αποστολική Σύνοδο, στα τέλη του 48 μ.Χ. στα Ιεροσόλυμα. Οι Απόστολοι και οι αντιπρόσωποι του λαού, οι πρεσβύτεροι, αποφάσισαν με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος ότι οι εθνικοί που γίνονταν χριστιανοί δε χρειαζόταν να τηρούν το Μωσαϊκό Νόμο, παρά μόνο να απέχουν από ειδωλολατρικές πρακτικές και συνήθειες.
- Η σημασία της Αποστολικής Συνόδου είναι μεγάλη, αφενός γιατί έδειξε ότι ο Χριστιανισμός είναι μια οικουμενική πίστη, αφετέρου γιατί έγινε το υπόδειγμα για τις μετέπειτα συνόδους της Εκκλησίας.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ποιες ήταν οι αιτίες και ποια η αφορμή για τη σύγκληση της Αποστολικής Συνόδου;
2. Προσπαθήστε να αποκρυπτογραφήσετε τα χαρακτηριστικά της Συνόδου και να διατυπώσετε το μήνυμά της για τη σημερινή Εκκλησία.
3. Ποιο είναι το συμπέρασμα που βγαίνει από την προσπάθεια των Αποστόλων – για την οποία έχουμε μιλήσει μέχρι τώρα – να διαδώσουν το μήνυμα του Χριστού σ' όλη την οικουμένη; Δικαιώθηκαν από την ιστορία του Χριστιανισμού;
4. Εδώ και πολύ καιρό γίνονται προσπάθειες να ετοιμαστεί μια Πανορθόδοξη Σύνοδος που θα αντιμετωπίσει προβλήματα της σύγχρονης Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ποια, κατά τη γνώμη σας, θέματα θα έπρεπε να την απασχολήσουν;

8. Ο Απόστολος Παύλος στην Ελλάδα

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- την ιεραποστολική δράση του Αποστόλου Παύλου στην Ελλάδα
- τους τρόπους που χρησιμοποίησε για τη μετάδοση της πίστης
- τις περιοδείες του ως το μαρτύριό του στη Ρώμη.

Η Αποστολική Σύνοδος έδωσε τη δύναμη στον Απόστολο Παύλο να συνεχίσει το κήρυγμα του Ευαγγελίου στον εθνικό κόσμο. Στις επόμενες ιεραποστολικές του περιοδείες ο Απόστολος θεμελίωσε και οργάνωσε τις πρώτες χριστιανικές κοινότητες στην Ελλάδα.

α. Εγκαθίδρυση ενός νέου πολιτισμού στην Ελλάδα

Ο Απόστολος Παύλος μαζί με τον Σίλα και έναν νεαρό χριστιανό, τον Τιμόθεο, ξεκίνησαν από την Αντιόχεια για τη δεύτερη αποστολική περιοδεία. Αρχικά επισκέφτηκαν τις πόλεις της Μ. Ασίας, στις οποίες ο Απόστολος Παύλος είχε ήδη κηρύξει κατά την πρώτη περιοδεία του, γνωστοποιώντας τις αποφάσεις της Αποστολικής Συνόδου. Στη συνέχεια το Άγιο Πνεύμα τους κατήθυνε προς την Τρωάδα. Εκεί ο Απόστολος Παύλος είδε ένα όραμα: ένας Μακεδόνας στάθηκε μπροστά του και τον παρακάλεσε λέγοντας «πέρασε στην Μακεδονία και βοήθησέ μας» (Πράξ. 16,9). Αυτή η θεία παρέμβαση έγινε η αφορμή του εκχριστιανισμού της Ελλάδας και της εγκαθίδρυσης, όχι μόνο εκεί, αλλά και σταδιακά σε ολόκληρη την Ευρώπη, ενός νέου πολιτισμού.

Οι Απόστολοι με πλοίο πέρασαν στη **Σαμοθράκη** και από εκεί στη **Νεάπολη** και μετά στους

Περιοδείες του Αποστόλου Παύλου.

Φιλίππους, κοντά στη σημερινή Καβάλα. Εκεί βαπτίστηκε και μια γυναίκα, που λεγόταν Λυδία, μαζί με την οικογένειά της· είναι η πρώτη ευρωπαϊά χριστιανή. Οι Απόστολοι διώχθηκαν από εκεί. Με το έργο τους, όμως, δημιούργησαν την πρώτη χριστιανική Εκκλησία σε ελληνικό έδαφος (Πράξ. 16,11-39).

Στη συνέχεια πέρασαν από την **Αμφίπολη** και την **Απολλωνία** και έφτασαν στη **Θεσσαλονίκη**. Εκεί κήρυξαν στην εβραϊκή συναγωγή και το έργο τους βρήκε ανταπόκριση. Εξαιτίας αντιδράσεων που δημιουργήθηκαν, αναγκάστηκαν να φύγουν και να συνεχίσουν με επιτυχία το έργο τους στη **Βέροια**.

Η αρχαία αγορά των Φιλίππων.

Ο Τιμόθεος με τον Σίλα παρέμειναν εκεί, ενώ ο Απόστολος Παύλος συνέχισε την πορεία του προς την Αθήνα.

Όταν έφτασε στην **Αθήνα** ο Απόστολος Παύλος βρήκε στην αγορά της πόλης ένα βωμό με την επιγραφή «Στον Άγνωστο Θεό».

Ο Απόστολος Παύλος κηρύττει στην Αθήνα.

Χωρίς να απορρίψει αυτή τη θρησκευτικότητα ο Απόστολος, αλλά αξιολογώντας την ως μια θετική αναζήτηση, ανέβηκε στο βήμα του Αρείου Πάγου και μίλησε στους Αθηναίους για τον αληθινό Θεό, την παρέμβασή του στην ανθρώπινη ιστορία και την Ανάστασή του (βλ. κείμενο στο τέλος της ενότητας). Το τελευταίο ιδιαίτερα σημείο ενόχλησε τους Αθηναίους, που δεν μπορούσαν να δεχτούν ότι το σώμα, η φυλακή της ψυχής, όπως θεωρούσαν, ήταν δυνατόν να αναστηθεί. Παρά την απόρριψη του κηρύγματος από την πλειονότητα, μια μικρή ομάδα πίστεψε

— ανάμεσά τους ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης και η Δάμαρις — κι έτσι σχηματίστηκε η πρώτη χριστιανική Εκκλησία στην Αθήνα (Πράξ. 17,16-34).

Επόμενος σταθμός ήταν η **Κόρινθος**. Εκεί έφτασαν από τη Μακεδονία ο Σίλας και ο Τιμόθεος. Ο Απόστολος Παύλος έμεινε για ενάμιση χρόνο στην πόλη, κηρύσσοντας σε Ιουδαίους και εθνικούς. Σημαντικό γεγονός ήταν η μεταστροφή στο Χριστιανισμό του αρχισυνάγωγου* Κρίσπου και της οικογενείας του. Όταν ολοκληρώθηκε το έργο του Αποστόλου στην πόλη και είχε πλέον δημιουργηθεί κι εκεί μια ζωντανή Εκκλησία, με πλοίο επέστρεψε στη Συρία, τελειώνοντας έτσι τη δεύτερη περιοδεία του.

β. Το κήρυγμα και η φροντίδα του Αποστόλου Παύλου για τις εκκλησίες που ίδρυσε

Το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου απλώθηκε γρήγορα σα φωτιά σε όλη την Ελλάδα. Σε κάθε πόλη που έφτανε, ο Απόστολος Παύλος απευθυνόταν πρώτα στους συμπατριώτες του, τονίζοντας ότι η προσδοκία τους είχε εκπληρωθεί: ο Χριστός ήταν ο Μεσσίας που περίμεναν. Στην προσδοκία των εθνικών για μια ανώτερη θρησκευτικότητα μιλούσε για το Χριστό και την Ανάστασή Του.

Οι εκκλησίες που οργανώνονταν από τον Απόστολο Παύλο συνέχιζαν το έργο του, ζώντας μέσα σε κλίμα ενότητας και αγάπης, χωρίς όμως να λείπουν και τα προβλήματα. Ο Απόστολος τα μάθαινε αυτά είτε από απεσταλμένους είτε από γράμματα των εκκλησιών. Κάποιες φορές επισκεπτόταν ξανά τις εκκλησίες που ίδρυσε, ενώ άλλοτε τους έστελνε **Επιστολές**, με τις οποίες απαντούσε στα ερωτήματα και έδινε λύση στα προβλήματα που εμφανίζονταν. Με υπομονή, αγάπη και, όταν χρειαζόταν, με αυστηρό τόνο καθοδηγούσε και διαπαιδαγωγούσε τους πιστούς με την

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

5-15 μ.Χ.	Γέννηση του Αποστόλου Παύλου
34 μ.Χ.	Όραμα της Δαμασκού
34-36 μ.Χ.	Διαμονή στην Αραβία
36-37 μ.Χ.	Πρώτο ταξίδι στα Ιεροσόλυμα
37-42 μ.Χ.	Διαμονή στην Ταρσό
45-48 μ.Χ.	Πρώτη περιοδεία (Κύπρος, Ν.Α. Μικρά Ασία)
48-49 μ.Χ.	Αποστολική Σύνοδος
49-52 μ.Χ.	Δεύτερη περιοδεία (Μ. Ασία, Ελλάδα)
52-56 μ.Χ.	Τρίτη περιοδεία (με κέντρο την Έφεσο, στη Μ. Ασία και στην Ελλάδα)
57 μ.Χ.	Σύλληψη του Παύλου στα Ιεροσόλυμα
57-59 μ.Χ.	Φυλάκιση στην Καισάρεια της Παλαιστίνης
59-61 μ.Χ.	Πρώτη φυλάκιση στη Ρώμη
62-64 μ.Χ.	Τέταρτη περιοδεία (Ισπανία, Μ. Ασία, Ελλάδα)
64-68 μ.Χ.	Δεύτερη φυλάκιση στη Ρώμη και μαρτύριο

ίδια φροντίδα που οι γονείς μεγαλώνουν τα παιδιά τους. Οι Επιστολές του Αποστόλου δεν έπαψαν να διαβάζονται μέχρι και σήμερα στις εκκλησίες.

γ. Οι υπόλοιπες περιοδείες του Αποστόλου Παύλου. Το μαρτύριό του στη Ρώμη

Με κέντρο την Έφεσο, ο Απόστολος Παύλος πραγματοποίησε την τρίτη περιοδεία του στην Ελλάδα και στη Μ. Ασία, στηρίζοντας τους πιστούς των εκκλησιών που είχε ιδρύσει. Στη συνέχεια επέστρεψε στα Ιεροσόλυμα. Εκεί τα γεγονότα εξελίχθηκαν ραγδαία: οι Ιουδαίοι απείλησαν τη ζωή του, οι Ρωμαίοι τον συνέλαβαν και τον οδήγησαν σε δίκη, στην οποία επικαλέστηκε την ιδιότητα του Ρωμαίου πολίτη. Για τον λόγο αυτό οι Ρωμαίοι τον έστειλαν στη Ρώμη να δικαστεί.

Το ταξίδι προς τη Ρώμη ήταν περιπετειώδες: το πλοίο του πέρασε από την Κρήτη, αλλά στη συνέχεια ναυάγησε στο νησί Μελίτη (τη σημερινή Μάλτα), όπου δόθηκε η ευκαιρία στον Παύλο να κηρύξει. Όταν έφτασαν στη Ρώμη, οι χριστιανοί τον υποδέχθηκαν με ενθουσιασμό και αγάπη. Φυλακίστηκε για δυο

χρόνια και μετά αθωώθηκε από τις ρωμαϊκές αρχές. Σύμφωνα με την παράδοση, στα επόμενα χρόνια ο Απόστολος έκανε μια τέταρτη περιοδεία, κηρύσσοντας μέχρι την Ισπανία και στην επιστροφή του επισκέφτηκε τις εκκλησίες της Μ. Ασίας και της Ελλάδας.

Το 64 μ.Χ. φυλακίστηκε για δεύτερη φορά στη Ρώμη. Τέσσερα χρόνια μετά υπέστη μαρτυρικό θάνατο κατά τη διάρκεια του διωγμού του Νέρωνα. Ο Απόστολος Παύλος δίκαια θεωρήθηκε «ο πρώτος μετά τον Ένα» για το τεράστιο έργο που επιτέλεσε. Η Εκκλησία γιορτάζει τη μνήμη του μαζί με του Αποστόλου Πέτρου στις 29 Ιουνίου.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Κατά τη δεύτερη περιοδεία του, ο Απόστολος Παύλος μετά τη Μ. Ασία ήρθε και κήρυξε στην Ελλάδα (Φίλιπποι, Θεσσαλονίκη, Βέροια, Αθήνα, Κόρινθος).
- Σε κάθε πόλη που πήγαινε κήρυττε πρώτα στους Ιουδαίους, στις συναγωγές. Στη συνέχεια, επειδή οι περισσότεροι απ' αυτούς απέρριπταν το Ευαγγέλιο, στρεφόταν στους εθνικούς. Καθοδηγούσε και διαπαιδαγωγούσε τους πιστούς των εκκλησιών που ίδρυε είτε με το κήρυγμά του είτε στέλνοντάς τους επιστολές.
- Ο Απόστολος Παύλος έκανε και άλλες δύο περιοδείες και έτσι το μήνυμα του Χριστού έφτασε μέχρι την Ισπανία. Φυλακίστηκε στη Ρώμη και μαρτύρησε το 68 μ.Χ., την εποχή του διωγμού του Νέρωνα.

ΚΕΙΜΕΝΑ

Το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου στον Άρειο Πάγο (Πράξ. 17,22-31)

Στάθηκε, λοιπόν, ο Παύλος στη μέση του Αρειού Πάγου και είπε: «Αθηναίοι! Σας βλέπω ευλαβέστατους από κάθε άποψη. Πράγματι, ενώ περιδιάβαζα την πόλη σας και έβλεπα τους ιερούς σας τόπους, βρήκα ανάμεσα σ' αυτούς κι έναν βωμό, με την επιγραφή "στον Άγνωστο Θεό". Αυτόν, λοιπόν, που τον λατρεύετε χωρίς να τον γνωρίζετε, αυτόν εγώ τώρα σας τον κάνω γνωστό. Είναι ο Θεός που δημιούργησε τον κόσμο και όλα όσα υπάρχουν σ' αυτόν. Ως Κύριος του ουρανού και της γης, δεν κατοικεί σε χειροποίητους ναούς, ούτε υπηρετείται από χέρια ανθρώπινα σαν να είχε ανάγκη από κάτι, αφού αυτός δίνει σε όλα ζωή και πνοή και τα πάντα. Από έναν άνθρωπο έκανε όλα τα έθνη των ανθρώπων για να κατοικούν πάνω σ' όλη τη γη, και όρισε πόσο χρόνο θα υπάρχουν και σε ποια σύνορα θα κατοικούν. Θέλησε να ζητούν τον Κύριο και να προσπαθούν να τον βρουν ψηλαμώντας στο σκοτάδι, αν και δεν είναι μακριά από τον καθένα μας. Γιατί μέσα σ' αυτόν ζούμε και κινούμαστε και υπάρχουμε, όπως λένε και μερικοί απ' τους δικούς σας ποιητές: "Δική του γενιά είμαστε". Αφού, λοιπόν, είμαστε γενιά του Θεού, δε θα πρέπει να νομίζουμε ότι η θεότητα είναι κάτι όμοιο με χρυσάφι ή ασήμι ή πέτρα, δηλαδή με γλυπτό έργο τέχνης ή της φαντασίας του ανθρώπου. Ο Θεός παρέβλεψε τα χρόνια της άγνοιας· τώρα όμως απαιτεί απ' όλους τους ανθρώπους σε κάθε τόπο να μετανοούν, γιατί καθόρισε μια μέρα που θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη, μέσω ενός ανδρός που τον όρισε γι' αυτό. Κι έδωσε βέβαιη απόδειξη σε όλους, ότι αυτός θα είναι ο κριτής, ανασταίνοντάς τον από τους νεκρούς».

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ομάδα μαθητών να μελετήσει από τις *Πράξεις των Αποστόλων* (15,36-18,19) τη δεύτερη περιοδεία του Αποστόλου Παύλου. Να παρουσιάσουν, στη συνέχεια, στην τάξη οι μαθητές τους τρόπους με τους οποίους ο Απόστολος προσέγγιζε τους εθνικούς και τους Ιουδαίους καθώς και τις αντιδράσεις που προκαλούνταν.
2. Να παρουσιάσετε στην τάξη ένα διάγραμμα με τα κύρια σημεία της ομιλίας του Αποστόλου Παύλου στον Άρειο Πάγο, στην Αθήνα. Ποιο, κατά τη γνώμη σας, ήταν το σπουδαιότερο σημείο και γιατί;
3. Να καταρτίσετε έναν πίνακα των πόλεων στις οποίες κήρυξε ο Απόστολος Παύλος και να συλλέξετε φωτογραφικό υλικό από βιβλία ή από το διαδίκτυο, για τα μνημεία και τις συνθήκες ζωής των πόλεων αυτών, καθώς και για το έργο που επιτέλεσε ο Απόστολος σ' αυτές.
4. Να αναζητήσετε το Απολυτίκιο του Αποστόλου Παύλου και να κάνετε με βάση αυτό μια αποτίμηση του έργου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β' ΕΠΕΚΤΑΣΗ, ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

9. Οι μεγάλοι διωγμοί των χριστιανών

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τις αιτίες που προκάλεσαν τους διωγμούς
- τους λόγους για τους οποίους ο Χριστιανισμός, παρά τις διώξεις, επιβίωσε και εξαπλώθηκε
- συγκεκριμένα παραδείγματα μαρτύρων.

Η γρήγορη εξάπλωση του Ευαγγελίου στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία δημιουργούσε ένα νέο πολιτισμό. Ταυτόχρονα, όμως, προκάλεσε και αντιδράσεις. Είδαμε σε προηγούμενες ενότητες ότι οι περισσότεροι Ιουδαίοι αντέδρασαν, αρνούμενοι να δεχθούν ότι ο Χριστός ήταν ο Μεσσίας. Δεν αντέδρασαν, όμως, μόνο αυτοί: η ρωμαϊκή αυτοκρατορία έβλεπε με προβληματισμό την αύξηση του αριθμού των χριστιανών.

α. Οι αιτίες αντίδρασης των εθνικών

Αρχικά το ρωμαϊκό κράτος έδειξε αδιαφορία για το Χριστιανισμό, γιατί τον θεωρούσε μια ιουδαϊκή αίρεση. Οι Ρωμαίοι, όμως, θορυβήθηκαν, όταν έγιναν χριστιανοί άνθρωποι που κατείχαν ανώτερες θέσεις στην κοινωνία τους. Οι πρώτοι που αντέδρασαν με συκοφαντίες εναντίον των χριστιανών ήταν **οι εκπρόσωποι του εθνικού ιερατείου**, γιατί έχαναν σταδιακά το σεβασμό που απολάμβαναν στη ρωμαϊκή κοινωνία και περιορίζονταν τα τεράστια οικονομικά τους οφέλη από τις προσφορές των πιστών και από τις θυσίες. Παράλληλα, **ένας μεγάλος αριθμός επαγγελματιών** (αγαλματοποιοί, αργυροχόοι, οικοδόμοι κ.ά.), που είχε οικονομικά συμφέροντα από την εθνική λατρεία, άρχισε να αντιμετωπίζει προβλήματα. Αυτές, λοιπόν, οι ομάδες κατηγορήσαν τους χριστιανούς για «αθεΐα» και για εγκληματικές πράξεις και έτσι άρχισαν οι πρώτες περιστασιακές διώξεις.

Η κατάσταση χειροτέρεψε προς τα τέλη του 1ου αι., όταν ο Αυτοκράτορας Δομιτιανός απαίτησε να λατρεύεται ο ίδιος από τους Ρωμαίους υπηκόους ως Κύριος και Θεός. Την **αυτοκρατορική λατρεία** αρνήθηκαν οι χριστιανοί, με αποτέλεσμα να οδηγούνται στο μαρτύριο. Παράλληλα, η **αύξηση του αριθμού των χριστιανών** και το **νέο ήθος** που πρόβαλλαν με τη ζωή τους στις ανθρώπινες σχέσεις, αντιμετωπίστηκαν ως κίνδυνος για το ρωμαϊκό κράτος.

β. Οι σκληροί διωγμοί και το πλήθος των μαρτύρων

Οι διωγμοί στην αρχή δεν ήταν ούτε συνεχείς ούτε εκτείνονταν σε όλη την αυτοκρατορία. Κατά την περίοδο αυτή οι αιτίες των διωγμών είναι ποικίλες: φιλοδοξίες αυτοκρατόρων, θρησκευτικός φανατισμός, οικονομικά προβλήματα. Από την εποχή όμως του Δέκιου και μετά έχουμε συστηματικό διωγμό, με βάση ειδικό Διάταγμα με ισχύ σ' όλη την αυτοκρατορία.

Τα μαρτύρια στα οποία υποβάλλονταν οι χριστιανοί ήταν σκληρότατα και απάνθρωπα, ήταν ένας αργός θάνατος. Χιλιάδες μάρτυρες θανατώθηκαν στις φυλακές ή ρίχτηκαν σε στάδια για να γίνουν βορά άγριων θηρίων. Για να μπορούν οι χριστιανοί ανενόχλητα να λατρεύουν το Θεό αναγκάστηκαν, ιδιαίτερα μετά την εποχή του Τραϊανού, να καταφεύγουν στις κατακόμβες, όπως θα δούμε αναλυτικά στην επόμενη ενότητα.

Πολλές φορές μορφωμένοι χριστιανοί απηύθυναν με παρηγορία και σύνεση απολογίες υπέρ

Διωγμός	Αφορμή	Γνωστότεροι Μάρτυρες
Νέρωνας (54-68 μ.Χ.)	Πυρκαγιά στη Ρώμη	Πέτρος, Παύλος
Δομιτιανός (81-96 μ.Χ.)	Φόρος διδράχμου	Διονύσιος, Τιμόθεος, Φλάβιος Κλήμης, Δομιτίλλα, Ακύλιος
Τραϊανός (98-117 μ.Χ.)	Ερώτημα έπαρχου	Ιγνάτιος, Φωκάς, Κλήμης Ρώμης, Πρόκλος, Ιλάριος
Μάρκος Αυρήλιος (161-180 μ.Χ.)	Ατυχήματα	Παρασκευή, Πολύκαρπος, Ιουστίνος, Κοδράτος
Σεπτίμιος Σεβήρος (193-211 μ.Χ.)	Προσηλυτισμός	Ειρηναίος, Λεωνίδης, Ευτυχία, Περπέτουα, Χαράλαμπος, Χριστίνα, Μαρκέλλα
Δέκιος (249-251 μ.Χ.)	Θρησκευτικός φανατισμός	Φλαβιανός Ρώμης, Καλλιόπη, Αλέξανδρος Ιεροσολύμων, Βαβύλας, Τρύφων
Διοκλητιανός (284-305 μ.Χ.)	Θρησκευτικός φανατισμός	Γεώργιος, Δημήτριος, Κυριακή, Ευφημία, Προκόπιος
Γαλέριος (305-311 μ.Χ.)	Θρησκευτικός φανατισμός	Μαρκελλίνος Ρώμης, Ερμόλαος, Αικατερίνη, Παντελεήμων, Λουκιανός Αντιοχείας,

Μαρτύριο του αγίου Ιακώβ του Πέσσου.

των ομοθρήσκων τους προς τους Ρωμαίους αυτοκράτορες και τους φιλοσόφους. Στα διασωθέντα κείμενα αυτών των Απολογητών (Κοδράτος, Αριστείδης, Ιουστίνος, Τερτυλλιανός) –όπως ονομάστηκαν–, γίνεται διάλογος με τους εθνικούς στη βάση της ελληνικής φιλοσοφίας και του πολιτισμού, τονίζεται η ηθική υπεροχή της χριστιανικής πίστης έναντι της εθνικής λατρείας καθώς και η θαυμαστή υπομονή και το ανυπέροβλο θάρρος των μαρτύρων.

Οι διωγμοί, παρά το ποτάμι αίματος των μαρτύρων που χύθηκε, δεν κατάφεραν να εξαφανίσουν τον Χριστιανισμό. Κατά την περίοδο των διωγμών, η αγάπη, η ενότητα και η αυτοθυσία των χριστιανών έκαναν τρομερή εντύπωση στους εθνικούς. Έβλεπαν, σε αντίθεση με τη διαφθορά, την παρακμή και την αναλγησία της κοινωνίας τους, ότι υπήρχε μια οικογένεια που μπορούσε να τους ξαναδώσει πίσω τη χαμένη τους ανθρωπιά. Μια οικογένεια που, ενώ είχε έντονη την προσδοκία ενός Νέου Κόσμου, ενδιαφερόταν έμπρακτα για τον πόνο και τη δυστυχία των ανθρώπων.

Το παράδειγμα των μαρτύρων, που ανακηρύχθηκαν άγιοι σε Ανατολή και Δύση, έμεινε χαραγμένο όχι μόνο στη μνήμη των συγχρόνων τους, αλλά και των πιστών κάθε εποχής.

γ. «Θάνατος στους άθεους (χριστιανούς)»!

Ένας από τους πιο γνωστούς μάρτυρες της πρώτης Εκκλησίας ήταν ο άγιος Πολύκαρπος. Υπήρξε μαθητής του Ευαγγελιστή Ιωάννη και έγινε επίσκοπος Σμύρνης. Την εποχή που ανθύπατος της Μ. Ασίας ήταν ο Στάτιος Κοδράτος, ο όχλος θεωρώντας τον άγιο υπεύθυνο για τη γενναιότητα που είχαν δείξει στο μαρτύριο έντεκα χριστιανοί, με προεξάρχοντα το Γερμανικό, ζήτησε επίμονα τη σύλληψή του. Αφού ζήτησε να μάθει το όνομά του ο ανθύπατος, απαίτησε να ορκιστεί στον Καίσαρα, να περιγελάσει το Χριστό και να πει «θάνατος στους άθεους», εννοώντας τους χριστιανούς.

Ο Πολύκαρπος του εξήγησε ότι είναι χριστιανός και ότι δε θα μπορούσε να βλασφημήσει το Χριστό που υπηρετεί ογδόντα χρόνια. Μετά από αυτή την ομολογία, ο ανθύπατος τον καταδίκασε να καεί ζωντα-

νός. Πράγματι ο όγλος μάζεψε ξύλα, άναψε μια μεγάλη φωτιά και έριξε πάνω της τον άγιο. Η φωτιά όμως δεν άγγιξε το σώμα του αγίου. Μη έχοντας άλλη λύση διέταξαν ένα στρατιώτη να τον αποκεφαλίσει. Το αίμα μάλιστα που έτρεξε, προς μεγάλη έκπληξη των παρισταμένων, έσβησε τελείως τη φωτιά. Ήταν 23 Φεβρουαρίου του 156 μ.Χ. κι έτσι κάθε τέτοια μέρα η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του αγίου Πολυκάρπου.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Οι εθνικοί καταδίωξαν τους χριστιανούς γιατί δεν τιμούσαν τον αυτοκράτορα σα Θεό και γιατί βλάπτονταν τα συμφέροντα του ιερατείου τους. Οι διωγμοί, που κράτησαν περίπου τρεις αιώνες, ήταν αρχικά περιορισμένης έκτασης. Μετά τον Δέκιο όμως πήραν συστηματική μορφή και εξαπλώθηκαν παντού.
- Οι Απολογητές ήταν μορφωμένοι χριστιανοί που με το συγγραφικό τους έργο υπερασπίζονταν ενώπιον των εθνικών τη χριστιανική πίστη.
- Ο Χριστιανισμός, παρά τις διώξεις, επιβίωσε και εξαπλώθηκε παντού, γιατί το μήνυμά του έδινε στους ανθρώπους της αυτοκρατορίας τη χαμένη τους ανθρωπιά και νόημα στη ζωή τους.
- Ο άγιος Πολυκάρπος, μαθητής του Ευαγγελιστή Ιωάννη και επίσκοπος Σμύρνης, ομολόγησε με παρησία την πίστη του στο Χριστό.

ΚΕΙΜΕΝΑ

Απόσπασμα από την Εκκλησιαστική Ιστορία του Ευσεβίου Καισαρείας, όπου περιγράφεται η αυτοθυσία των χριστιανών κατά τη διάρκεια επιδημίας πανούκλας, το 251 μ.Χ. (PG 20, 688C-689A, σε απόδοση)

Οι περισσότεροι από τους αδελφούς μας από την υπέρμετρη αγάπη και φιλαδελφία τους, χωρίς να σκέπτονται τον εαυτό τους ... και χωρίς καμιά προφύλαξη περιθάλλοντας τους αρρώστους, υπηρετώντας τους και θεραπεύοντάς τους εν Χριστώ, έπαιρναν με μεγάλη προθυμία τη θέση τους, αναλαμβάνοντας το πάθημά τους, προσελκύοντας πάνω τους την αρρώστια από τους πλησίον και θεληματικά καθαρίζοντας τις πληγές τους. Πολλοί, λοιπόν, αφού περιέθαλψαν και ενδυνάμωσαν τους αρρώστους, πέθαναν, τραβώντας πάνω τους το θάνατο εκείνων ... Έτσι οι άριστοι από τους αδελφούς μας, πρεσβύτεροι και διάκονοι, με αυτόν τον τρόπο έφυγαν από τη ζωή, επαινούμενοι από το λαό. Από την άλλη μεριά, οι εθνικοί έκαναν ακριβώς το αντίθετο: και όταν κάποιος άρχιζε να αρρωσταίνει, τον απωθούσαν και τον απέφευγαν και τα πιο αγαπημένα του πρόσωπα. Έριχναν τους μισοπεθαμένους στους δρόμους, και όταν πέθαιναν τους άφηναν άταφους να σκυλεύονται, προσπαθώντας να αποφύγουν τη διάδοση του θανατικού χωρίς επιτυχία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Για ποιους λόγους οι εθνικοί καταδίωξαν τους χριστιανούς και γιατί, παρά τις διώξεις, ο Χριστιανισμός επιβίωσε και εξαπλώθηκε παντού;
2. Να αναζητήσετε πληροφορίες για τους ονομαζόμενους «στρατιωτικούς Αγίους» και να εντάξετε (όπου αυτό είναι δυνατόν) τη δράση τους στην εποχή κάποιου διωγμού. Να ανατρέξετε και στον πίνακα της ενότητας.
3. Γίνονται σήμερα διωγμοί που έχουν ως στόχο τη θρησκευτική πίστη και τη θρησκευτική συνείδηση; Να αναφέρετε συγκεκριμένα παραδείγματα.
4. Να αναζητήσετε περισσότερες πληροφορίες για έναν από τους διωγμούς που περιλαμβάνονται στον πίνακα.

10. Οι κατακόμβες: τόπος καταφυγής και μνήμης

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τις κατακόμβες, ως τόπο καταφυγής των διωκόμενων χριστιανών
- τη χρήση των κατακομβών για την ταφή των μαρτύρων, τη διδαχή και τη λατρεία.

Η εποχή των διωγμών ήταν μια πολύ δύσκολη περίοδος στην ιστορία του Χριστιανισμού. Οι διωκόμενοι χριστιανοί, ιδιαίτερα από την εποχή του Τραϊανού, όπως είδαμε στην προηγούμενη ενότητα, αναγκάστηκαν να καταφεύγουν σε κατακόμβες για να συναντώνται, να ακούν το κήρυγμα και να μετέχουν στη Θεία Ευχαριστία.

α. Οι κατακόμβες: καταφύγιο για τους διωκόμενους χριστιανούς

Στην αρχή οι χριστιανοί δεν είχαν δικά τους κοιμητήρια. Έθαβαν τους νεκρούς τους στα δημόσια νεκροταφεία. Από τα μέσα του 2ου μ.Χ. αι. υπήρχε δυνατότητα για την υπόγεια ταφή των νεκρών χριστιανών σε υπαίθριες εκτάσεις (κατακόμβες) που ανήκαν σε ευκατάστατους πιστούς. Οι κατακόμβες ήταν υπόγειες σήραγγες σε μορφή λαβύρινθου, που μπορούσαν να φτάνουν σε μήκος πολλών χιλιομέτρων. Στον πορώδη τοίχο των διαδρόμων είχαν δημιουργηθεί ορθογώνια κοιλώματα για την τοποθέτηση των νεκρών. Υπήρχαν επίσης μεγαλύτερα κοιλώματα με καμάρα στο πάνω μέρος ή και ολόκληρα δωμάτια που χρησίμευαν ως οικογενειακοί τάφοι, διακοσμημένοι με τοιχογραφίες.

Νωπογραφία από κατακόμβη στη Ρώμη.

Είδαμε ότι κατά τη διάρκεια των διωγμών ο Χριστιανισμός αντιμετώπιστηκε σε μια παράνομη δεισιδαιμονία. Οι χριστιανοί δεν μπορούσαν πλέον φανερά να ομολογούν την πίστη τους, να συγκεντρώνονται και να τελούν τη Θεία Ευχαριστία. Έτσι, άρχισαν να χρησιμοποιούν τις κατακόμβες, που ως τόποι ταφής των νεκρών ήταν ιεροί και συνήθως απαραβίαστοι, ως καταφύγιο και χώρος συγκέντρωσης και λατρείας. Ενώ, λοιπόν, στην επιφάνεια μαινόταν διωγμός για να εξαφανιστεί η πίστη, κάτω από τη γη, στις κατακόμβες, με κίνδυνο της ζωής τους οι χριστιανοί διατηρούσαν και ενδυνάμωναν αυτή την πίστη.

β. Κάτω από τη γη η πίστη διατηρείται και δυναμώνει

Όταν σκοτεινίαζε, μαζεύονταν στις κατακόμβες οι χριστιανοί με κίνδυνο της ζωής τους, για να θάψουν τους μάρτυρες, να ακούσουν το κήρυγμα και να τελέσουν τη Θεία Ευχαριστία, χρησιμοποιώντας τον τάφο του μάρτυρα ως Αγία Τράπεζα. Για το λόγο αυτό, κάποια από τα πιο ευρύχωρα δωμάτια που χρησίμευαν ως οικογενειακοί τάφοι μετατράπηκαν σε **κρύπτες**, δηλαδή σε μικρούς, υπόγειους ναούς.

Κατακόμβη Αγ. Δομιτίλλας στη Ρώμη.

Οι κρύπτες αυτές ήταν συχνά διακοσμημένες με τοιχογραφίες που είχαν συμβολικές απεικονίσεις με θρησκευτικό περιεχόμενο.

Τέτοιες απεικονίσεις ήταν «ο Καλός Ποιμένας», σύμβολο του Χριστού, με ένα αρνί στους ώμους Του· «η ψυχή που προσεύχεται», μορφή με ανοικτά τα χέρια σε στάση προσευχής· **το μονόγραμμα του Χριστού**, σχηματισμένο από τα δύο πρώτα σύμφωνα (Χ και Ρ) του ονόματός Του· **το ψάρι** («ΙΧΘΥΣ», στα αρχαιοελληνικά), που λειτουργούσε σαν ακροστιχίδα της ομολογίας της πίστης: **Ιησούς Χριστός, Θεού Υιός, Σωτήρ· το περιστέρι με κλαδί ελιάς στο ράμφος του**, σύμβολο του πιστού μέσα στη χαρά του Παραδείσου· **το Άλφα και το Ωμέγα**, σύμβολο του Χριστού, που είναι η αρχή και το τέλος των πάντων· **η άγκυρα**, σύμβολο της ελπίδας και της σωτηρίας· **το πτηνό φοίνικας**, που συμβόλιζε την ανάσταση των σωμάτων και **ο προφήτης Ιωνάς στη θάλασσα**, σύμβολο επίσης της ανάστασης.

γ. Μήνυμα ζωής από τα έγκατα της γης

Έχουν ανακαλυφτεί περισσότερες από εξήντα κατακόμβες στη Ρώμη. Η εξερεύνηση και η επιστημονική μελέτη τους άρχισε ήδη από τον 17ο αιώνα, αλλά συστηματικές ανασκαφές έγιναν τον εικοστό αιώνα. Έτσι ανακαλύφθηκαν, αποκαταστάθηκαν και μελετήθηκαν οι κατακόμβες του Αγίου Καλλίστου, των Αγίων Πέτρου και Μαρκελλίνου, της Via Latina, της Αγίας Πρίσκιλλας (Via Salaria), της Αγίας Δομιτίλλας, του Αγίου Σεβαστιανού, της Αγίας Αγνής (Via Nomentana) κ.ά. Κατακόμβες έχουν ανακαλυφτεί και σε άλλα μέρη της Ιταλίας, όπως η Νάπολη και η ανατολική Σικελία, καθώς και στην Αίγυπτο και τη Μάλτα (κατακόμβη της Αγίας Αγάθης).

Στην Ελλάδα, στο νησί Μήλος, τον 19ο αιώνα ανακαλύφθηκε χριστιανικό κοιμητήριο που χρονολογείται από τα τέλη του 2ου αι. μ.Χ. Είναι ένα σύμπλεγμα τριών κατακομβών με μεγάλους χαμηλούς διαδρόμους, που συνεχίζονται με άλλους μικρότερους και ένα νεκρικό θάλαμο. Και οι τρεις κατακόμβες επικοινωνούν μεταξύ τους με διαδρόμους. Στους τοίχους των διαδρόμων υπάρχουν λαξευμένοι τοξωτοί τάφοι, ορισμένοι από τους οποίους είναι οικογενειακοί. Τάφοι εντοπίστηκαν και στο δάπεδο των διαδρόμων. Οι τάφοι διακοσμούνται με συμβολικές παραστάσεις. Η ύπαρξη των κατακομβών στη Μήλο αποδεικνύει ότι ο Χριστιανισμός διαδόθηκε στο νησί πολύ νωρίς, αφού η θέση του το καθιστούσε γέφυρα για την εξάπλωση της πίστης από την Ασία.

Οι κατακόμβες είναι ένα διαχρονικό σύμβολο ηρωισμού: εκεί μέσα οι διωκόμενοι χριστιανοί βρήκαν τη δύναμη και τη στήριξη από το Θεό να αντιμετωπίσουν τους διωγμούς. Και παρότι είναι κοιμητήρια, ο σημερινός επισκέπτης τους εισπράττει με έναν μυστηριώδη τρόπο ένα βροντερό μήνυμα ζωής. Επιπλέον, οι μάρτυρες των διωγμών είναι άγιοι κοινοί σε Ανατολή και Δύση και θυμίζουν σε όλους τους σύγχρονους χριστιανούς ότι η πίστη είναι πάντα μια ομολογία που πολλές φορές απαιτεί κόπους, αγώνα και θυσίες.

Κατακόμβη στη Ρώμη.

Κατακόμβη της Μήλου.

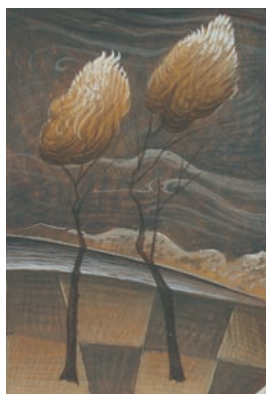

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Οι κατακόμβες ήταν χριστιανικά κοιμητήρια που χρησιμοποιήθηκαν κατά την περίοδο των διωγμών ως καταφύγιο και τόπος τέλεσης της Θείας Ευχαριστίας.
- Στις κρύπτες υπάρχουν τοιχογραφίες με συμβολικές παραστάσεις, όπως ο «Καλός Ποιμένας», το περιστέρι, το ψάρι, το μονόγραμμα του Χριστού, το Α και το Ω, η άγκυρα, το πτηνό φοίνικας, ο προφήτης Ιωνάς.
- Κατακόμβες έχουν ανακαλυφθεί στη Ρώμη και σε άλλα μέρη της Ιταλίας, στην Αίγυπτο, τη Μάλτα και τη Μήλο.
- Οι κατακόμβες είναι ένα διαχρονικό σύμβολο ηρωισμού και μια διαρκής υπενθύμιση ότι η πίστη προϋποθέτει κόπους, αγώνες και θυσίες.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Τι ήταν οι κατακόμβες; Δώστε μια γενική περιγραφή του εσωτερικού τους.
2. Να επισκεφθείτε το ναό της ενορίας σας και να παρατηρήσετε τις τοιχογραφίες. Υπάρχουν συμβολικές παραστάσεις, όπως αυτές που συναντάμε στις κατακόμβες; Ποιες είναι και σε ποια σημεία του ναού βρίσκονται;
3. Ομάδα μαθητών αξιοποιώντας το διαδίκτυο να «επισκεφθεί» την κατακόμβη του Αγίου Καλλίστου στη Ρώμη και να κάνει μια λεπτομερή παρουσίασή της στην τάξη.

11. Ιγνάτιος ο Θεοφόρος

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- το βίο και το μαρτύριο του Ιγνατίου του Θεοφόρου
- τα σημαντικότερα σημεία της διδασκαλίας του
- την προσωπικότητά του, που αποτελεί υπόδειγμα εκκλησιαστικού ηγέτη.

Σ' αυτή τη διδακτική ενότητα θα ασχοληθούμε με τον Ιγνάτιο Αντιοχείας, έναν σημαντικό Αποστολικό Πατέρα με μεγάλη φήμη και επιρροή στην ιστορία της Εκκλησίας. Την ονομασία *Αποστολικοί Πατέρες* έχουν λάβει, οι εκκλησιαστικές προσωπικότητες του 1ου και 2ου μ.Χ. αιώνα, που διατήρησαν και συνέχισαν την αποστολική παράδοση, δηλαδή το φρόνημα, τη διδασκαλία και τον τρόπο ζωής των Αποστόλων. Μερικοί, μάλιστα, από τους Αποστολικούς Πατέρες είχαν γνωρίσει και συναναστραφεί τους Αποστόλους.

α. Ιγνάτιος Αντιοχείας: η ζωή ενός Αποστολικού Πατέρα

Ο άγιος Ιγνάτιος διετέλεσε επίσκοπος στην Αντιόχεια της Συρίας (70-107 μ.Χ.). Μεγάλωσε σε περιβάλλον με παιδεία ελληνική και είχε γνωρίσει τους Αποστόλους. Στην Αντιόχεια ήρθε σε επαφή με τα θρησκευτικά και φιλοσοφικά ρεύματα της εποχής του. Ο άγιος Ιγνάτιος ήταν ένας καλλιεργημένος επίσκοπος με παιδεία, συγγραφικό ταλέντο και κλίση προς τον ποιητικό λόγο. Αναδείχτηκε σε επίσκοπο οικουμενικού κύρους, που εκφράζει τη συνείδηση της Εκκλησίας του 2ου μ.Χ. αιώνα και συγκεκριμένα την πίστη, το βίωμα και τον τρόπο ζωής των χριστιανών των πρώτων χρόνων μετά τους Αποστόλους. Σύντομα η πνευματική του ακτινοβολία ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια της Αντιοχείας και κάλυψε ολόκληρη την περιοχή της Συρίας.

Βρισκόμαστε στα πρώτα 100 χρόνια μετά το Χριστό και ήδη έχουν αρχίσει οι διωγμοί των χριστιανών. Το αυταρχικό ρωμαϊκό κράτος θανατώνει τους χριστιανούς που αρνούνται να λατρεύουν τον αυτοκράτορα ως θεό. Στο διωγμό του αυτοκράτορα Τραϊανού ο Ιγνάτιος συλλαμβάνεται και καταδικάζεται να θανατωθεί στο Κολοσσαίο της Ρώμης. Οδηγείται δεσμιος μαζί με άλλους χριστιανούς στη Ρώμη. Στη μαρτυρική του πορεία από την Αντιόχεια προς τη Ρώμη, ένα μακρύ δρόμο από την Ασία στην καρδιά της Ευρώπης, διέρχεται από πολλές πόλεις. Στην πορεία προς τη θυσία γράφει επιστολές προς τους χριστιανούς αυτών των πόλεων, νοθετώντας τους σε θέματα πίστης. Καταλήγει το 107 μ.Χ. στο Κολοσσαίο, όπου γίνεται βορά των άγριων θηρίων. Τα οστά του μεταφέρθηκαν στην Αντιόχεια και εναποτέθηκαν σε κοιμητήριο κοντά στο προάστιο της Δάφνης. Τη μνήμη του αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου τιμά η Ορθόδοξη Εκκλησία στις 20 Δεκεμβρίου και η Ρωμαιοκαθολική την 1η Φεβρουαρίου.

*Αγ. Ιγνάτιος,
Όσιος Λουκάς Βοιωτίας.*

Σας παραινώ ό,τι κάνετε να γίνεται με ομόνοια Θεού, να σέβεστε ο ένας τον άλλο και κανένας να μη βλέπει τον πλησίον του σαρκικά, αλλά να αγαπάτε ο ένας τον άλλο στο πνεύμα του Χριστού. Τίποτα να μην υπάρχει ανάμεσά σας που να σας διαιρεί (Μαγν. VI, 14-22).

Να είστε ένα σώμα με αδιαίρετη καρδιά (Φιλ. VI, 28).

μη, ένα μακρύ δρόμο από την Ασία στην καρδιά της Ευρώπης, διέρχεται από πολλές πόλεις. Στην πορεία προς τη θυσία γράφει επιστολές προς τους χριστιανούς αυτών των πόλεων, νοθετώντας τους σε θέματα πίστης. Καταλήγει το 107 μ.Χ. στο Κολοσσαίο, όπου γίνεται βορά των άγριων θηρίων. Τα οστά του μεταφέρθηκαν στην Αντιόχεια και εναποτέθηκαν σε κοιμητήριο κοντά στο προάστιο της Δάφνης. Τη μνήμη του αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου τιμά η Ορθόδοξη Εκκλησία στις 20 Δεκεμβρίου και η Ρωμαιοκαθολική την 1η Φεβρουαρίου.

β. Επιστολές του Ιγνατίου: ένας «οικουμενικός» επίσκοπος πρότυπο

Ολόκληρο το συγγραφικό έργο του αγίου Ιγνατίου αποτελείται από επτά επιστολές, που γράφτηκαν κατά το ταξίδι προς το μαρτύριό του στη Ρώμη: από τη Σμύρνη έγραψε προς τις Εκκλησίες της Εφέσου, της Μαγνησίας, των Τράλλων και της Ρώμης, από την Τρωάδα προς τις Εκκλησίες της Σμύρ-

νης, της Φιλαδέλφειας και προς τον επίσκοπο Σμύρνης Πολύκαρπο, μια άλλη μεγάλη εκκλησιαστική προσωπικότητα. Στο έργο του είναι ανάγλυφος ένας δραματικός και λυρικός τόνος, που δηλώνει τις δύσκολες συνθήκες που αντιμετωπίζει η χριστιανική Εκκλησία του 2ου αιώνα μ.Χ. εξαιτίας των διωγμών και των πρώτων αιρέσεων.

Στις επιστολές του ο άγιος Ιγνάτιος προσκαλεί τους χριστιανούς να μιμούνται το Θεό και να «ολοκληρώσουν την πνευματική συγγένεια μ' Αυτόν» (Εφεσ. I, 10). Οι χριστιανοί είναι παιδιά του Θεού και καλούνται να ζήσουν

Πρέπει να μη λεγόμαστε μόνον αλλά και να είμαστε χριστιανοί (Μαγν. IV, 1).

Τέλεια πίστη κι αγάπη στον Ιησού Χριστό... Αρχή είναι η πίστη και τέλος η αγάπη... Κανείς δεν αμαρτάνει, όταν στηρίζεται στην πίστη· κανείς δε μισεί, όταν είναι γεμάτος αγάπη. Το δέντρο είναι φανερό από τους καρπούς του. Όσοι λένε ότι πιστεύουν, θα το αποδείξουν από τα έργα τους... Είναι καλύτερο να σιωπά κανείς και να έχει πίστη, παρά να μιλά διαρκώς για την πίστη και να μην παρουσιάζει έργα. Η διδασκαλία είναι καλή, μόνον όταν εκείνος που μιλά πράττει... Όλα λοιπόν να τα πράττουμε σα να κατοικεί μέσα μας ο Κύριος, για να είμαστε εμείς οι ναοί Του κι Αυτός μέσα μας ο Θεός μας... Μην πλανάστε, αδελφοί μου, όσοι καταστρέφουν το ναό, αποκλείεται να κληρονομήσουν τη Βασιλεία του Θεού (Εφεσ. XIV, 1–XVI, 2).

μαζί Του, έχοντας ως πρότυπο την αγάπη του Χριστού τόσο στις μεταξύ τους σχέσεις όσο και με τους υπόλοιπους ανθρώπους, εθνικούς και ιουδαίους, που δεν έχουν ενταχθεί στην Εκκλησία. Γι' αυτό το λόγο ο άγιος Ιγνάτιος δεν κακολογεί τους διώκτες του, αλλά περιμένει τη στροφή τους προς τον Ιησού.

Στις επιστολές του επιμένει στην ενότητα των χριστιανών, με την πεποίθηση ότι ο σύνδεσμος της αγάπης τους πρέπει να αποτελεί πρότυπο ζωής και για τους ιουδαίους και για τους εθνικούς. Όταν αυτοί βλέπουν τους χριστιανούς να διαιρούνται και να αλληλοσυκοφαντούνται, τότε δεν έχουν κανένα λό-

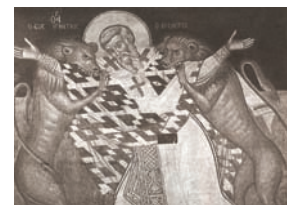
γο να δεχτούν το μήνυμα της Εκκλησίας, αφού και αυτή έχει όλα τα ελαττώματα που καταδικάζει στους άλλους. Ο άγιος Ιγνάτιος πιστεύει ακράδαντα ότι η ενότητα των χριστιανών επιτυγχάνεται με τη συμμετοχή τους στην Εκκλησία, στη Θεία Ευχαριστία και στη ζωή της χριστιανικής κοινότητας. Ο επίσκοπος κάθε τοπικής Εκκλησίας οφείλει να εγγυάται αυτή την ενότητα. Δεν πρέπει να είναι απλώς ένας «θρησκευτικός λειτουργός», αλλά ο πνευματικός πατέρας των χριστιανών της κοινότητας. Ως υπεύθυνος της Εκκλησίας ενώπιον του Χριστού, έχει χρέος να είναι το πρότυπο της χριστιανικής ζωής και ο ηγέτης της Εκκλησίας στις δύσκολες στιγμές. Ο ίδιος ο άγιος Ιγνάτιος με τη ζωή και τη δράση του αποτελεί παράδειγμα-πρότυπο τέτοιου επισκόπου.

Συγχρόνως, ο άγιος Ιγνάτιος με σθένος αντιμετωπίζει και τις αιρέσεις της εποχής του που αρνούσαν τη σάρκωση-ενανθρώπιση του Κυρίου. Εφόσον ο Θεός δε γίνεται άνθρωπος, όπως υποστηρίζουν αυτές οι αιρετικές απόψεις, ούτε πάσχει ούτε ανασταίνεται προς χάρη των ανθρώπων· επομένως, απομακρύνεται η σωτηρία από τους ανθρώπους και η δυνατότητα συμμετοχής τους στον καινούριο κόσμο του Θεού. Κατακρίνει τις αιρετικές απόψεις, χωρίς όμως να απορρίπτει τους αιρετικούς. Αντίθετα, περιμένει την επιστροφή τους στην Εκκλησία. Σημειώ-

Να, είναι έτοιμο το θυσιαστήριο. Γίνετε χορός αγάπης γύρω μου και ψάλλετε ύμνους ευχαριστηρίους... γιατί μ' αξίωσε ο Κύριος, εμένα τον επίσκοπο της Συρίας, να βρεθώ από την Ανατολή στη Δύση, πιστός στο κάλεσμά Του. Είναι εξαιρετικό πράγμα να δύσει κανείς από τον κόσμο στο Θεό, για ν' ανατείλει στην αιώνια ζωή... Ζητήστε δύναμη... για ν' αποδειχτώ και να μη λέγομαι μονάχα χριστιανός. Εκεί που υπάρχει θόρυβος, δεν υπάρχει πάντα η πραγματικότητα... Ο Χριστιανισμός δεν είναι κάτι επιφανειακό, αλλά κάτι πολύ βαθύ, που υπάρχει μόνον όταν μισείται από τον κόσμο... Αν μαρτυρήσω, θα απελευθερωθώ από τη δουλεία χάρη στο Χριστό και θα αναστηθώ ελεύθερος μέσα σ' Αυτόν (Ρωμ. II, 2–IV, 3).

νει χαρακτηριστικά ότι «δεν αναφέρω τα ονόματά τους ... έως ότου μετανοήσουν κι αναγνωρίσουν το πάθος (τη σάρκωση και το Πάθος του Κυρίου), που είναι η ανάστασή μας (η σωτηρία όλων των ανθρώπων)» (Σμυρν. V, 3).

Στις επιστολές του, ακόμη, ο άγιος Ιγνάτιος νουθετεί και τονίζει τη σημασία της πίστης, της αγάπης και των καλών έργων. Ο αληθινός πιστός, κατά τον άγιο Ιγνάτιο, διακατέχεται από το αίσθημα της δικαιοσύνης και της ισότητας απέναντι σε κάθε άνθρωπο. Όλοι οι άνθρωποι είναι αδέρφια και συναθλητές στον αγώνα της ζωής. Ο άγιος Ιγνάτιος θεμελιώνει τη χριστιανική κοινωνικότητα πάνω στην αγάπη, στην υπομονή, στην πραότητα και στην αλληλεγγύη. Σημειώνει: «**Ο χριστιανός δεν έχει διάλειμμα για τον εαυτό του, αλλά είναι πάντα στην υπηρεσία του Θεού**» (Πολυκ. VI, 3).

Μαρτύριο αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, I.M. Ξενοφάντος Αγ. Όρος.

γ. Ο «θεοφόρος» και μάρτυρας Ιγνάτιος: ένας ηγέτης-φωτιά

Ο άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας ονομάζεται και «θεοφόρος». Σύμφωνα με την παράδοση, απέκτησε αυτή την προσωνυμία είτε διότι πιθανώς ήταν το μικρό παιδί που σήκωσε στην αγκαλιά του ο Ιησούς, ως υπόδειγμα αθωότητας (Ματθ. 18,1), είτε διότι οι χριστιανοί λένε πως, μετά το μαρτύριό του είδαν χαραγμένο στο στήθος του το όνομα του Χριστού. Ο ίδιος χρησιμοποιεί το επίθετο αυτό έχοντας συνείδηση της αφιέρωσής του στον Χριστό.

Το μαρτύριο του αγίου Ιγνατίου μας παρέχει πληροφορίες για τους μάρτυρες της πρώτης Εκκλησίας: Για την πίστη και την ελπίδα τους στην Ανάσταση· το γιατί συγχωρούν τους διώκτες τους και τη βεβαιότητά τους για την ένωσή τους με τον Κύριο.

Εξαιτίας όλων αυτών δημιουργήθηκε η παράδοση στην πρώτη Εκκλησία πως το όνομα του αγίου Ιγνατίου, λόγω της λατινικής του προέλευσης (ignis= πυρ) από μόνο του φανερώνει τη φωτιά που έκρυβε η πίστη, η ζωή και το μαρτύριο του αγίου.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Οι Αποστολικοί Πατέρες είναι οι συνεχιστές του έργου των Αποστόλων και οι φορείς του πνεύματος της πρώτης Εκκλησίας.
- Ο άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας με τη δράση και με το συγγραφικό του έργο συμβάλλει στην οργάνωση της Εκκλησίας και στην ενότητα των χριστιανών.
- Η υπομονή και η αγωνιστικότητα μαζί με την πίστη και την ελπίδα αποτελούν τον πυρήνα του κηρύγματος του αγίου Ιγνατίου.
- Το μαρτύριο του αγίου Ιγνατίου καταγράφει την ελπίδα και την πίστη των μαρτύρων της πρώτης Εκκλησίας στο πρόσωπο του Ιησού.
- Η πορεία του αγίου Ιγνατίου προς το μαρτύριο αναδεικνύει το πνεύμα της αγάπης, της αδελφοσύνης, της ισότητας και της ανοχής χωρίς διακρίσεις σε Ασία και Ευρώπη.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ποια είναι η στάση του αγίου Ιγνατίου απέναντι στους αιρετικούς; Τι διδάσκει η στάση αυτή τους σημερινούς χριστιανούς;
2. Ποιες ανθρωπιστικές αξίες προβάλλει η θεολογία του αγίου Ιγνατίου;
3. Πιστεύετε ότι υπάρχει διαχρονικότητα στις προτροπές του αγίου Ιγνατίου προς τους χριστιανούς; Μπορούν οι σημερινοί χριστιανοί να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις ενός τέτοιου μηνύματος;
4. Να δείτε σε χάρτη την πορεία του αγίου Ιγνατίου από την Αντιόχεια στη Ρώμη.
5. Ο άγιος Ιγνάτιος καταγόταν από τη Συρία. Ερευνήστε, με τη βοήθεια του καθηγητή σας, την κατάσταση των χριστιανών (πληθυσμός, μνημεία, εκκλησιαστική ζωή) στη σημερινή Συρία, αξιοποιώντας σχετική βιβλιογραφία και το διαδίκτυο.

12. Διάταγμα των Μεδιολάνων: ένας νέος δρόμος ανοίγεται για τους χριστιανούς

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τα αίτια και τις συνθήκες που οδήγησαν στο διάταγμα των Μεδιολάνων
- τα γεγονότα που καθόρισαν τις αποφάσεις στα Μεδιόλανα
- τα αποτελέσματα που επέφεραν στην ιστορία της Εκκλησίας αυτές οι αποφάσεις.

Το κλίμα που είχαν διαμορφώσει οι διωγμοί των χριστιανών, όπως είδαμε σε προηγούμενη ενότητα, οδήγησε τον Μ. Κωνσταντίνο (285-337 μ.Χ.) στη συνειδητοποίηση ότι η ρωμαϊκή αυτοκρατορία έπρεπε να συμφιλιωθεί με τη χριστιανική πίστη. Σ' αυτή τη διδακτική ενότητα θα παρακολουθήσουμε τη μετάβαση από την περίοδο των διωγμών στην εποχή της ανεξιθρησκίας.

α. Οι παράγοντες που οδήγησαν στο διάταγμα των Μεδιολάνων

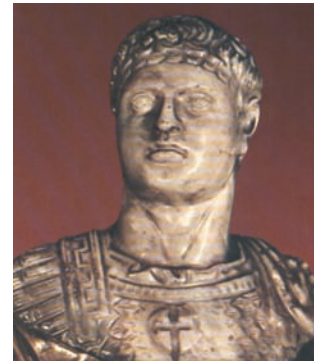
Τα αίτια που καθόρισαν τις εξελίξεις στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία και συνετέλεσαν στην έκδοση διατάξεων για την ανεξιθρησκία μπορούν να διακριθούν σε δύο κατηγορίες: πολιτικά και θρησκευτικά, χωρίς η διάκριση να είναι αυστηρή και στεγανή.

Πολιτικά αίτια:

1. Στις αρχές του 4ου μ.Χ. αιώνα η ενότητα της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η οποία είχε διασπαστεί από τους εμφύλιους πολέμους μεταξύ των συναυτοκρατόρων, είχε καταστεί ζωτική επιταγή. Ο Μ. Κωνσταντίνος στην προσπάθεια για ενότητα υποστήριξε τη χριστιανική Εκκλησία, ως συνεκτικό ιστό ο οποίος θα ένωνε ολόκληρη την αυτοκρατορία. Αυτό προϋπέθετε τη θρησκευτική γαλήνη στην αυτοκρατορία, η οποία είχε διαταραχτεί με τους κατά καιρούς διωγμούς εναντίον των χριστιανών υπηκόων της, παρότι υπήρχε σε μεγάλο βαθμό θρησκευτική ανεκτικότητα. Επομένως, κατά την άποψή του, ένα διάταγμα ανεξιθρησκίας θα έφερε την ηρεμία και θα απέκλειε κάθε μελλοντική θρησκευτική κρίση στην επικράτεια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.
2. Οι διωγμοί των χριστιανών και τα δεινά που για τρεις αιώνες υπέστησαν έδωσαν την αφορμή για τη καθιέρωση της ανεξιθρησκίας. Ήταν παράλογο, εφόσον υπήρχαν χριστιανοί σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα και σ' όλες τις βαθμίδες της εξουσίας στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία, να καταδιώκεται ο Χριστιανισμός. Άλλωστε, ήταν πίστη με οικουμενικό πνεύμα και προέβαλε την αγάπη και την ανοχή. Η αναγνώριση αυτής της νέας κοινωνικής και θρησκευτικής πραγματικότητας στην αυτοκρατορία οδήγησε τον Κωνσταντίνο στη διορατική επιλογή της κατοχύρωσης της ανεξιθρησκίας. Η χριστιανική πίστη, κατά τον Κωνσταντίνο, θα ήταν ο δυναμικός φορέας του μελλοντικού ρωμαϊκού πολιτισμού.

Θρησκευτικά αίτια:

1. Στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία οι εθνικοί αποτελούσαν την πλειονότητα του πληθυσμού. Ο αυτοκράτορας θεωρούνταν «Κύριος» (Dominus), ο απόλυτος άρχοντας επί της γης. Οποιαδήποτε αμφισβήτησή του ήταν

Μ. Κωνσταντίνος
Προτομή των αρχών του 4ου αι.
Παρίσι. Εθν. Βιβλιοθήκη.

Νωπογραφία του 13ου αι.
Ο αγ. Σιλβέστρος βαπτίζει
τον Μ. Κωνσταντίνο.

προσβολή προς τον ίδιο και την αυτοκρατορία. Οι χριστιανοί αποκαλούσαν «Κύριο» μόνο τον Ιησού και αρνούνταν αυτόν τον τίτλο σε οποιονδήποτε άλλο, ακόμη και στον αυτοκράτορα. Η στάση τους θεωρούνταν προσβλητική για τον ρωμαίο αυτοκράτορα και, κατ' επέκταση, έθετε σε κίνδυνο την ενότητα της αυτοκρατορίας. Για την κρατική εξουσία, οι διωγμοί αποτελούσαν τη νόμιμη άμυνα της αυτοκρατορίας απέναντι στους εσωτερικούς εχθρούς της που υποτιμούσαν τον αυτοκράτορα. Όταν εξέλιπαν οι λόγοι για τους οποίους θεωρούσαν τους χριστιανούς επικίνδυνους, το διάταγμα κατοχύρωσης της ανεξιθρησκίας έφερε τη γαλήνη στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

2. Ο Χριστιανισμός, παρά τις διώξεις, τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες μπόρεσε να μιλήσει στις ψυχές των ανθρώπων. Άνθρωποι με διαφορετικές πολιτισμικές καταβολές έγιναν χριστιανοί και η χριστιανική πίστη πήρε σάρκα μέσα από τη γλώσσα, την τέχνη, τις κοινωνικές σχέσεις. Με τις αποφάσεις στα Μεδιόλανα αναγνωρίστηκε αυτή η πολιτισμική πραγματικότητα και καταδικάστηκε κάθε απόπειρα απαγόρευσης της χριστιανικής θρησκείας.
3. Ο Μ. Κωνσταντίνος είχε επιρροές μονοθεϊστικές και χριστιανικές. Ο πατέρας του και ο ίδιος πίστευαν στο θεό Ήλιο, ενώ η μητέρα του Ελένη ήταν χριστιανή. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του, αν και παρέμεινε σχεδόν μέχρι το τέλος «Μέγιστος Αρχιερέας» (pontifex maximus) της εθνικής θρησκείας, υποστήριζε το Χριστιανισμό και εκδηλώνονταν αρκετές φορές υπέρ της Εκκλησίας. Η πρώτη δημόσια έμμεση υποστήριξη του Χριστιανισμού ήταν η συμβολή του στο διάταγμα των Μεδιολάνων.

*Οι άγιοι Κωνσταντίνος και
Ελένη 12ος-13ος αι. Ι.Μ.
Αγ. Αικατερίνης Σινά.*

β. Τα ιστορικά γεγονότα πριν και μετά τις αποφάσεις των Μεδιολάνων

Το κείμενο του διατάγματος

Ο διωγμός επί Διοκλητιανού τελείωσε το 311 μ.Χ. Ο Αύγουστος Γαλέριος με διάταγμα έβαλε τέλος στο διωγμό και επέτρεψε στους χριστιανούς να τελούν ανεμπόδιστα τη λατρεία τους.

Το Φεβρουάριο του 313 μ.Χ. ο Κωνσταντίνος, μονοκράτορας στη Δύση, συναντιέται με το Λικίνιο στα Μεδιόλανα και αποφασίζουν να τηρήσουν ενιαία πολιτική στάση απέναντι στους χριστιανούς. Οι συζητήσεις τους έχουν ως περιεχόμενο την πλήρη θρησκευτική ελευθερία όλων των ρωμαίων πολιτών, συμπεριλαμβανομένων και των χριστιανών. Οι αποφάσεις τους δεν πρόλαβαν να πάρουν την αυστηρή νομική μορφή ενός αυτοκρατορικού διατάγματος, γιατί ο Λικίνιος έφυγε εσπευσμένα για την Ανατολή. Όμως, οι αποφάσεις ουδέποτε αμφισβητήθηκαν και το περιεχόμενό τους καταγράφηκε και διαδόθηκε σ' ολόκληρη την αυτοκρατορία. Γι' αυτό και αναφερόμαστε στις συζητήσεις και τις αποφάσεις αυτές με τον όρο *Διάταγμα των Μεδιολάνων*.

Ο Λικίνιος αργότερα απομακρύνθηκε από το πνεύμα αυτών των αποφάσεων και προσπάθησε να επαναφέρει την εθνική λατρεία. Η ρήξη ήταν αναπόφευκτη. Ο Λικίνιος ηττάται και ο Κωνσταντίνος γίνεται μονοκράτορας σ' όλη την αυτοκρατορία.

Ο ιστορικός Λακτάντιος στα λατινικά και σε μετάφραση στην ελληνική γλώσσα ο Ευσέβιος Καισαρείας μας παραδίδουν το περιεχόμενο του εγγράφου του Λικίνιου προς τον έπαρχο της Βιθυνίας, με το οποίο του ανακοινώνει τις αποφάσεις που έλαβαν στα Μεδιόλανα ο ίδιος και ο Κωνσταντίνος:

*Εδώ και πολύ καιρό, έχοντας αποφασίσει ότι δεν πρέπει να απορρίπτεται η ελευθερία της θρησκείας και πως πρέπει να δίνεται η δυνατότητα στη βούληση του καθενός να υπηρετεί τα θεία πράγματα σύμφωνα με την προαίρεσή του, παραγγείλαμε στους χριστιανούς να φυλάνουν την πίστη της θρησκείας τους... Όταν εγώ, ο Αύγουστος Κωνσταντίνος, κι εγώ, ο Αύγουστος Λικίνιος, με καλούς οιωμούς ήρθαμε στα Μεδιόλανα και συζητήσαμε όλα όσα αφορούν την ωφέλεια του δημοσίου, ανάμεσα στα άλλα μέτρα που κρίναμε ότι θα είναι επωφελή σ' όλους από πολλές απόψεις, αποφασίσαμε κατά πρώτο και κύριο λόγο να διατάξουμε να εξασφαλιστεί η τιμή και ο σεβασμός προς το Θείο, δηλαδή να δώσουμε και στους χριστιανούς και σ' όλους την ελευθερία να ακολουθήσουν όποια θρησκεία θέλουν, έτσι ώστε, όποια κι αν είναι η θεότητα και η ουράνια δύναμη, να μπορέσει να είναι ευμενής και σε μας τους ίδιους και στους υπηκόους μας... Ήταν λοιπόν φυσικό να θεωρήσουμε καλό να εκδώσουμε αυτή τη διαταγή, για να αφαιρεθούν εντελώς οι όροι που υπήρχαν σε προηγούμενα έγγραφα σχετικά με τους χριστιανούς, όροι οι οποίοι ήταν σκληροί και ξένοι στην πραότητά μας. Τώρα ελεύθερα και απλά μπορεί καθένας από εκείνους που πρεσβεύουν τη θρησκεία των χριστιανών να τη διατηρεί χωρίς καμιά ενόχληση... Έχουμε δώσει στους χριστιανούς ελεύθερη και απεριόριστη εξουσία να επιμελούνται τη θρησκεία τους... Έχει δοθεί η εξουσία αυτή και σε όσους άλλους θέλουν να ακολουθούν τη λατρεία και θρησκεία της αρεσκείας τους, κατά τρόπον ώστε να μπορεί καθένας να προτιμά και να υπηρετεί οποιαδήποτε θρησκεία θέλει. Αυτό γίνεται, για να μη φαίνεται ότι κάποια λατρεία ή θρησκεία μειώνεται στο ελάχιστο από εμάς... Με αυτό το λογισμό... είτε να διαμένει σταθερή καθ' όλο το χρόνο η θεία πρόνοια για εμάς, της οποίας εμπειρία είχαμε σε πολλές περιστάσεις. Για να μπορέσουν να μάθουν όλοι τις διατάξεις της νομοθεσίας αυτής... είναι εύλογο η διαταγή αυτή να δημοσιευτεί παντού... έτσι ώστε να μην ξεφύγει την προσοχή κανενός (Ευσεβίου Καισαρείας *Εκκλησιαστική Ιστορία* X, 5, 1-14 – επιλογή).*

γ. Εξελίξεις που δρομολόγησαν οι αποφάσεις στα Μεδιόλανα

Με τις αποφάσεις στα Μεδιόλανα άρχισε να αλλάζει η κοινωνική και η θρησκευτική πραγματικότητα στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Το χριστιανικό πνεύμα άρχισε να επηρεάζει εντονότερα από πριν την πολιτική και κοινωνική ζωή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας:

- Οι χριστιανοί λατρεύουν ακώλυτα το Θεό τους, χωρίς να στερούνται κανένα άλλο πολιτικό, κοινωνικό ή προσωπικό δικαίωμα π.χ. περιουσία, τιμή, δικαίωμα στη ζωή. Ο χριστιανικός κλήρος απέκτησε τις ίδιες φορολογικές ατέλειες με τον εθνικό κλήρο. Αναγνωρίστηκε νομικά η Εκκλησία ως κοινωνικός θεσμός που τελεί υπό την προστασία του αυτοκράτορα.
- Καθιερώθηκε η Κυριακή ως αργία και απελευθερώθηκαν οι δούλοι. Επιστράφηκαν στους φυσικούς κατόχους τους οι περιουσίες και τα κτήματα που κατασχέθηκαν κατά τους διωγμούς.
- Το δίκαιο άρχισε να εξανθρωπίζεται χάρη στις επιρροές που δέχτηκε από τη χριστιανική διδασκαλία. Καταργήθηκε ο θάνατος με σταύρωση, ο στιγματισμός στο πρόσωπο και η πλήρης απομόνωση των φυλακισμένων.

- Στα ανώτερα αξιώματα της πολιτείας και του στρατού ανήλθαν περισσότεροι χριστιανοί απ' ό,τι στο παρελθόν. Δημιουργήθηκαν εκκλησιαστικά δικαστήρια που έκριναν υποθέσεις εκκλησιαστικής φύσεως. Ανοικοδομήθηκαν λαμπροί ναοί σε όλη την αυτοκρατορία. Φυσικά, τα προβλήματα στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία δεν λύθηκαν με το διάταγμα της ανεξιθρησκίας ούτε με την αναγνώριση του Χριστιανισμού. Κοινωνικές αδικίες, διακρίσεις, μορφές δουλείας και καταπίεση συνέχισαν να υπάρχουν. Όμως, το πνεύμα της αμφισβήτησης κατεστημένων προκαταλήψεων και η απαίτηση για δικαιοσύνη, που εισήγαγε ο Χριστιανισμός, άνοιξαν νέους δρόμους στην ιστορία και στον πολιτισμό.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Στις αρχές του 4ου μ.Χ. αι. οι πολιτικές συνθήκες και η θρησκευτική ελευθερία που υποστήριζε ο Μ. Κωνσταντίνος διαμόρφωσαν το κλίμα για τη συνάντησή του με τον Λικίνιο στα Μεδιόλανα και για τις αποφάσεις που λήφθηκαν.
- Το περιεχόμενο των συζητήσεων και των αποφάσεων στα Μεδιόλανα ήταν η ελευθερία κάθε πολίτη να λατρεύει το Θεό στον οποίο πιστεύει (ανεξιθρησκία) χωρίς να στερείται την περιουσία του ή να τίθεται σε κίνδυνο η ζωή του.
- Με το διάταγμα των Μεδιολάνων οι χριστιανοί ανετίσσονται σε ανώτερες πολιτικές, στρατιωτικές και κοινωνικές θέσεις, και εξανθρωπίζονται το νομικό καθεστώς και το κοινωνικό πλαίσιο εργασίας και σχέσεων των πολιτών της αυτοκρατορίας.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ποιες ιστορικές προσωπικότητες θεωρείτε ότι καθόρισαν τις εξελίξεις, έτσι ώστε να οδηγηθούμε στις αποφάσεις για την ανεξιθρησκία στα Μεδιόλανα;
2. Πιστεύετε ότι η ανεξιθρησκία είναι αίτημα που έχει ικανοποιηθεί σε παγκόσμια κλίμακα ή ότι υπάρχουν και στις μέρες μας, ακόμη και σε «πολιτισμένες» κοινωνίες προκαταλήψεις πάνω σε ζητήματα πίστης;
3. Στην Ενωμένη Ευρώπη στην οποία ζούμε υπάρχει θρησκευτική ελευθερία. Είναι μια ανοιχτή κοινωνία, όπου συνυπάρχουν λαοί με διαφορετικές παραδόσεις. Η ελευθερία της πίστης είναι αυτονόητη. Υπάρχουν χώρες στον πλανήτη στις οποίες δεν υπάρχει θρησκευτική ελευθερία;
4. Να συζητήσετε στην τάξη, με τη βοήθεια του καθηγητή σας, το πόσο στενά συνδέονται ο ρατσισμός, ο θρησκευτικός φανατισμός και η κοινωνική βία. Να αναζητήσετε παραδείγματα από τη σύγχρονη πραγματικότητα. Να έχετε υπόψη σας στη συζήτηση αυτή ότι ο Ορθόδοξη Εκκλησία το 1878 καταδίκασε τον εθνοφυλετισμό των ορθόδοξων χωρών ως αίρεση, με απόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης.
5. Να αναζητηθεί η απόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης του 1878 και να συζητηθεί στην τάξη το περιεχόμενό της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

ΕΔΡΑΙΩΣΗ ΚΑΙ ΑΚΜΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

13. Χριστιανισμός – Ελληνισμός: μια ιδιότυπη συνάντηση

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- τις αμοιβαίες επιρροές και συνθέσεις μεταξύ Χριστιανισμού και Ελληνισμού
- τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις μεταξύ των δύο αυτών ιστορικών μεγεθών
- τη γόνιμη σύνθεση Χριστιανισμού και Ελληνισμού.

Χριστιανισμός και Ελληνισμός: δύο ιστορικά μεγέθη τα οποία με τη συνάντησή τους γέννησαν ένα νέο κόσμο μέσα από τις αλληλεπιδράσεις, τις ανταλλαγές, αλλά και τις συγκρούσεις τους. Σ' αυτή τη διδακτική ενότητα θα γνωρίσουμε τη συνάντησή τους.

α. Η συνάντηση Χριστιανισμού και Ελληνισμού

Η προετοιμασία για τη γνωριμία του ελληνικού πολιτισμού με τον Χριστιανισμό ξεκίνησε τον 3ο π.Χ. αι. από τον Μ. Αλέξανδρο και τους διαδόχους του. Ολόκληρος ο τότε κόσμος ήταν ενωμένος με βάση έναν πολιτισμό: τον ελληνικό. Στο πλαίσιο αυτού του κόσμου, το Ιουδαϊκό κράτος άρχισε να επηρεάζεται από το ελληνικό πνεύμα στην πολιτική και στην κοινωνική του ζωή, στα γράμματα και στην παιδεία του. Στη συνέχεια, η ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατήρησε αυτήν την πολιτική και πολιτισμική ενότητα, εισάγοντας τα ρωμαϊκά ήθη και τους νόμους. Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον γεννήθηκε ο Χριστιανισμός.

Αργότερα, τον 1ο μ.Χ. αι., ο Απ. Παύλος με το δυναμικό άνοιγμά του στα έθνη δηλώνει τον οικουμενικό χαρακτήρα του Χριστιανισμού. Κηρύττει σε μια οικουμενική αυτοκρατορία, τη ρωμαϊκή, και σε μια οικουμενική γλώσσα, την ελληνική.

Δεχόμαστε, λοιπόν, ότι η φιλοσοφία περιέχει την αναζήτηση της Αλήθειας και της φύσης των όντων. Και η Αλήθεια είναι αυτή για την οποία είπε ο Κύριος ότι «Εγώ είμαι η Αλήθεια». Δεχόμαστε, ακόμη, ότι η φιλοσοφία προετοιμάζει για τη γαλήνη του Χριστού, γυμνάζει το πνεύμα, ξυπνά τη νοημοσύνη και την καθιστά ικανή να εξακολουθήσει την αναζήτηση της αληθινής φιλοσοφίας (Κλημ. Αλεξ., Στρομ. Α', V, Β.Ε.Π.Ε.Σ., τομ. 7, σελ. 247). «Όπως είναι δυνατό να είναι κανείς πιστός, ακόμη κι αν είναι αγράμματος, με τον ίδιο τρόπο υποστηρίζουμε ότι είναι αδύνατο χωρίς τη μάθηση να καταλάβει κάποιος ολόκληρο το περιεχόμενο της πίστης» (Κλημ. Αλεξ., Στρομ. Α', VI, Β.Ε.Π.Ε.Σ., τομ. 7, σελ. 248).

Αυτή η εξάπλωση του Χριστιανισμού στον εθνικό κόσμο είχε ως αποτέλεσμα πολλοί καλλιεργημένοι εθνικοί να βαπτιστούν χριστιανοί και αρκετοί από αυτούς να γίνουν και μάρτυρες. Από αυτούς προέρχονται οι Απολογητές και οι Αποστολικοί Πατέρες, οι πρώτοι που συνέδεσαν γόνιμα τον Ελληνισμό με τον Χριστιανισμό. Από εκείνη τη στιγμή και μετά, τα δύο αυτά μεγέθη συμπορεύονται στην ιστορία.

β. Προσφορά του Ελληνισμού στον Χριστιανισμό

Από την εποχή του Απ. Παύλου και την επίσκεψή του στον Άρειο Πάγο στην Αθήνα, ο Ελληνισμός άσκησε επιρροή στη μορφή και στον τρόπο έκφρασης του Χριστιανισμού. Ειδικότερα:

- Η **ελληνική γλώσσα** στάθηκε το κατεξοχήν μέσο χάρη στο οποίο οι Πατέρες και οι εκκλησιαστικοί

Ιστορημένο χειρόγραφο της Ιλιάδας των αρχών του 6ου μ.Χ. αιώνα.

συγγραφείς μπόρεσαν να μεταγγίσουν τα μηνύματα του Ευαγγελίου στην ψυχή των ανθρώπων. Η Καινή Διαθήκη, τα περισσότερα από τα έργα των Πατέρων της Εκκλησίας, το Σύμβολο της Πίστεως, οι αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων καταγράφηκαν στην ελληνική γλώσσα.

- Εκτός από την ελληνική γλώσσα, στην ανάπτυξη και στην εξάπλωση του Χριστιανισμού συνέβαλε και η **ελληνική φιλοσοφία**. Οι τεχνικές της ρητορείας και οι συλλογιστικές μέθοδοι της φιλοσοφίας βοήθησαν τον Χριστιανισμό να διατυπώσει με σαφήνεια τα δόγματά του. Όροι όπως «πρόσωπο», «υπόσταση», «ουσία», «ενέργεια», «γνώση», «ζωή» απέκτησαν νέο, χριστιανικό, περιεχόμενο και εμπλουτίστηκαν. Σε ερωτήματα και προβλήματα της ελληνικής φιλοσοφίας απάντησαν οι Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας, επιχειρώντας μια σύνθεση Ελληνισμού και Χριστιανισμού.
- Ο ελληνικός κόσμος πάντοτε ενδιαφερόταν για τις **ηθικές** και τις **ανθρωπιστικές αξίες, για την παιδεία**. Γι' αυτό και η έννοια του «καλοῦ κάγαθοῦ» πολίτη, η δικαιοσύνη και ο σεβασμός συνδέθηκαν με τη χριστιανική αγάπη, με την χωρίς διακρίσεις ελευθερία όλων των ανθρώπων και με την πίστη στην αλήθεια του Χριστού.
- Οι **καλές τέχνες** του Ελληνισμού, η αρχιτεκτονική, η γλυπτική, η ζωγραφική, καθώς και η λογοτεχνία, έδωσαν την ευκαιρία στον Χριστιανισμό να εκφράσει τη θεολογία του με μορφές εικαστικές (εικόνες, ψηφιδωτά), αρχιτεκτονικές (ρυθμοί ναών) και με το λόγο (εκκλησιαστικοί ύμνοι, θεολογικός λόγος).
- **Μορφές κοινωνικής ζωής**, δημόσιας και ιδιωτικής, των κλασικών και ελληνιστικών χρόνων πέρασαν στον Χριστιανισμό και συνετέλεσαν στη διαμόρφωση της παράδοσής του. Π.χ. η αρχαία τραγωδία προσέφερε τη μορφή και τη δομή της στη Θεία Λειτουργία, έθιμα των αρχαίων Ελλήνων σχετικά με την ονοματοδοσία, το γάμο, το θάνατο πέρασαν στην καθημερινότητα και στις τελετές του Χριστιανισμού, χωρίς να αλλοιώνεται τίποτα από την αλήθεια της πίστης.

Κατακόμβη Λατίνης οδού (Ρώμη). Ο Αριστοτέλης διδάσκει τους μαθητές του ανατομία.

γ. Επιδράσεις του Χριστιανισμού στον Ελληνισμό

Ο Χριστιανισμός δεν παρέλαβε μόνο πολιτισμικά αγαθά από τον Ελληνισμό, αλλά προσέφερε με την πνευματικότητά του το «καινό» μήνυμα στην ελληνική σκέψη.

- Ξεπεράστηκε η απρόσωπη αντίληψη της ελληνικής φιλοσοφίας για τον Θεό. Οι σχέσεις **Θεού** και **ανθρώπου** λαμβάνουν προσωπικό και δυναμικό χαρακτήρα. Ο Θεός μπαίνει στην ιστορία, σαρκώνεται και πάσχει, ανασταίνεται και σώζει τους ανθρώπους. Είναι Θεάνθρωπος, συνομιλεί και συναναστρέφεται με τον άνθρωπο, χωρίς να χάσει τη θεϊκή του φύση. Δεν καταδυναστεύει τον άνθρωπο, αλλά είναι φίλος του.
- Η αντίληψη της χριστιανικής πίστης για τον **κόσμο** διαφέρει από αυτήν της ελληνικής σκέψης, η οποία είναι θεμελιωμένη στη μοίρα που καθορίζεται είτε από τη φύση είτε από τους θεούς. Ο κόσμος στον Χριστιανισμό είναι δημιούργημα του Θεού, έχει αρχή και τέλος. Θεός και κόσμος στον Χριστιανισμό δεν ταυτίζονται, ούτε το μέλλον είναι προδιαγεγραμμένο από το Θεό. Ο άνθρωπος ζει μέσα στο φυσικό κόσμο, αλλά ο Χριστιανισμός τον απαλλάσσει από την υποταγή του στις φυσικές δυνάμεις και από τη δεισιδαιμονία. Είναι ελεύθερος να οικοδομεί τη ζωή του και να επικοινωνεί με τη θέλησή του με τον Θεό.
- Στην **Ιστορία** δε διατηρείται η κυκλική αντίληψη που είχαν οι αρχαίοι γι' αυτήν, αλλά εισάγεται η ευθύγραμμη πορεία που οδηγεί προς τον καινούριο κόσμο, τη «Βασιλεία» του Θεού. Στην ιστορική πορεία κάθε άνθρωπος είναι μια μοναδική και ανεπανάληπτη προσωπικότητα και μάλιστα είναι συνυπεύθυνος με τον Θεό για τον κόσμο. Είναι συνοδοιπόρος.

- Ο **άνθρωπος** είναι δημιούργημα, «εικόνα» του Θεού. Σώμα και ψυχή αποτελούν μια αδιάσπαστη ενότητα. Δε θεωρείται πια το σώμα φυλακή της ψυχής, όπως υποστήριζε ο Πλάτωνας. Η σωτηρία του ανθρώπου με την «ανάσταση νεκρών» αναφέρεται και στο σώμα. Αυτές οι αρχές για την αξία του ανθρώπου και την αναβάθμιση του σώματος, του υλικού μέρους του ανθρώπου, άνοιξαν νέα πεδία ελευθερίας στην ανθρώπινη ύπαρξη. Το ανθρώπινο σώμα είναι ναός του Θεού και έτσι το πνεύμα παύει να περιφρονεί την ύλη που ως τότε θεωρούνταν κατώτερη.
- Οι χριστιανικές αρετές της αγάπης, της καλοσύνης και της ανιδιοτέλει-ας προστέθηκαν στις αξίες του κλασικού Ελληνισμού, ανανέωσαν και οργάνωσαν την **κοινωνία**. Το ευαγγελικό μήνυμα της αλληλεγγύης, της ελευθερίας και της ισότητας ανατρέπει κοινωνικά στεγανά και συγκρούεται με κατεστημένα συμφέροντα και ιδεολογίες.
- Το πνεύμα της **οικουμενικότητας** που κομίζει ο Χριστιανισμός ξεπερνά τα γεωγραφικά και πολιτιστικά όρια του ελληνικού κόσμου. Το «οὐκ ἔνι Ἕλλην και Ἰουδαῖος» του Απ. Παύλου (Γαλ. 3,28) προκαλεί ρήξη στις παγιωμένες αντιλήψεις περί ανθρώπου. Δεν υπάρχουν ανώτερες και κατώτερες φυλές ή έθνη. Ο απόλυτος ορθολογισμός της ελληνικής σκέψης, η επιμονή πολλές φορές στη φυλετική και στην εθνική ανωτερότητα των Ελλήνων απαλύνονται με τη χριστιανική διδασκαλία. Ανατρέπονται προκαταλήψεις και διακρίσεις, αφού ο Θεός είναι Πατέρας όλων των ανθρώπων και όλοι, ως παιδιά Του, είναι ίσοι απέναντί Του.

Πλάτων και Αριστοτέλης.
Νωπογραφία,
Μουσείο Βατικανού.

δ. Χριστιανισμός και Ελληνισμός: αντίθεση και σύνθεση

Η σχέση, όμως, Ελληνισμού και Χριστιανισμού, εκτός από γόνιμους συνδυασμούς, δοκιμάστηκε από κρίσεις και συγκρούσεις.

Ο εθνικός κόσμος πολέμησε τον Χριστιανισμό με όπλα του τη φιλοσοφία, τη δύναμη της εξουσίας και τους διωγμούς. Ο Χριστιανισμός, όμως, δεν απέρριψε την ελληνική φιλοσοφία, την τέχνη και τον πολιτισμό· αντίθετα, οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς και οι Πατέρες της Εκκλησίας υποστήριζαν πως «σπέρματα αλήθειας» υπάρχουν και στη σοφία των Ελλήνων.

Αργότερα, ύστερα από την επικράτηση της ανεξιθρησκίας, παρουσιάστηκε το φαινόμενο να έχουμε εκρήξεις βίας, αυτή τη φορά από την πλευρά των χριστιανών. Ομάδες φανατισμένων χριστιανών κατέστρεφαν εθνικά ιερά και καταδίδωκαν όσους δεν ήταν χριστιανοί. Αυτοκράτορες και τοπικοί ηγεμόνες αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν τη βούληση του «όχλου» και να νομιμοποιήσουν τέτοιες ενέργειες.

Αυτές οι πράξεις δεν χαρακτηρίζουν ούτε εκφράζουν το φρόνημα της Εκκλησίας. Προέρχονται από έναν υπέρμετρο ενθουσιασμό και καταδικάζονται και από την παράδοση της Εκκλησίας και από τους Πατέρες. Όταν οι Πατέρες της Εκκλησίας καταδικάζουν τον αρχαίο κόσμο, απορρίπτουν τις δεισιδαιμονίες και τις προκαταλήψεις του, όμως ποτέ δεν απορρίπτουν τους ανθρώπους ούτε προτρέπουν τους πιστούς σε πράξεις βίας και αντεκδίκησης. Η αρνητική, κάποιες φορές, αναφορά στον όρο «Έλλην» στα έργα των Πατέρων

Αν θέλεις κάποιους από τους εθνικούς να εξαιρέσεις από την καταδίκη, Χριστέ μου, τον Πλάτωνα και τον Πλούταρχο εξαιρέσε για χάρη μου· γιατί, και στο λόγο και στον τρόπο ζωής, κοντά στους δικούς σου νόμους γεννήθηκαν· κι αν δεν ήξεραν ότι Εσύ είσαι ο Θεός, τώρα εξαιτίας της καλοσύνης Σου και μόνον πρέπει (να εξαιρέσεις). (Με την καλοσύνη) με την οποία όλους θέλεις να σώξεις δωρεάν.

(Ιωαν. Μαυρόπους, Μητροπολίτης
Ευχαΐτων. 11ος αι.)

της Εκκλησίας αναφέρεται στους εθνικούς, γιατί σ' αυτούς τους αιώνες η λέξη «Έλληνας» δε δηλώνει καταγωγή, αλλά είναι συνώνυμο όσων ακολουθούσαν την εθνική λατρεία, ανεξαρτήτως καταγωγής ή φυλετικής προέλευσης.

Ο Χριστιανισμός σέβεται την αρχαία σοφία και τα διδάγματα του ελληνικού πνεύματος. Ο Ελληνισμός είναι το πολιτισμικό λίκνο μέσα στο οποίο εκφράστηκε η Αλήθεια του Χριστιανισμού. Αυτή την κληρονομιά ο χριστιανός δεν την αποβάλλει. Την κρατάει και την πλουτίζει με νέα έμπνευση: την αγάπη, την πίστη, την ελπίδα για το νέο κόσμο του Θεού.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΣΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Ο χριστιανικός και ο ελληνικός κόσμος συναντήθηκαν τον 1ο μ.Χ. αι. και έθεσαν τις βάσεις για την μετέπειτα πολιτισμική ανάπτυξη της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.
- Ο Ελληνισμός προσέφερε στον Χριστιανισμό τη γλώσσα, τη φιλοσοφία, την επιστήμη, τις καλές τέχνες και τις κλασικές του αξίες.
- Ο Χριστιανισμός προσέδωσε στον Ελληνισμό το πνεύμα της αγάπης, το ανθρωπιστικό του μήνυμα και ένα νέο όραμα για τη ζωή του κόσμου και του ανθρώπου.
- Χριστιανισμός και Ελληνισμός συνδέθηκαν μέσα από γόνιμες συζεύξεις, αλλά γνώρισαν και συγκρούσεις.

ΚΕΙΜΕΝΟ

Όλοι οι φημισμένοι για τη σοφία τους συγγραφείς, ο καθένας λίγο-πολύ επαινεί την αρετή στα συγγράμματά του. Να τους ακούμε λοιπόν και να προσπαθούμε να πραγματοποιήσουμε στη ζωή αυτά που γράφουν. Όποιος με έργα βεβαιώνει τη φιλοσοφία, που για άλλους είναι μόνο λόγια, “αυτός έχει φρόνηση, ενώ οι άλλοι είναι απλές σκιές” (Ομηρ. Οδ. Κ', 495 και Πλ. Πολ. 386d)... Παραδεχόμαστε τα λόγια των αρχαίων που μας δίνουν οδηγίες ... Κάποτε ένας άνθρωπος της αγοράς έβριζε τον Περικλή, αλλά ο Περικλής δεν έδινε καμιά σημασία. Όλη την ημέρα ο υβριστής τον περιέλουζε μ' όλες τις βρισιές, αλλά πάλι ο Περικλής έμεινε αδιάφορος. Κι όταν επιτέλους βράδιασε και ο υβριστής με δυσκολία απομακρυνόταν εξαιτίας του σκοταδιού, ο Περικλής, πιστός στην άσκηση της φιλοσοφίας, είπε: “Δώστε του φως, γιατί ο δρόμος είναι σκοτεινός” (Πλουτ. Περικλής 5) ... Ο φρόνιμος άνθρωπος πρέπει ν' αποφεύγει να ζει για να κάνει εντύπωση ή να συμμορφώνει τη ζωή του με τη γνώμη των πολλών. Αντίθετα, πρέπει να έχει οδηγό στη ζωή του τη λογική (Σωκρ. Κρ. 46) και να μένει ακλόνητος στις αρχές που θεωρεί σωστές, ακόμη κι αν έρθει σε αντίθεση με τους πολλούς, έστω κι αν πρόκειται να αντιμετωπίσει κινδύνους και περιφρόνηση για χάρη της αρετής

(Μ. Βασιλείου, *Προς τους νέους...*, Β.Ε.Π.Ε.Σ., εκδ. Απ. Διακ. τόμ. 54, σελ. 203, 39 – 204, 4, 21-22, 25-29, σελ. 210,9-13.)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Ποια είναι η προσφορά του Ελληνισμού στον Χριστιανισμό; Ποιο στοιχείο αυτής της προσφοράς, κατά την κρίση σας, είναι το σημαντικότερο;
2. Ποιες αντιλήψεις του Χριστιανισμού για τον Θεό και τον άνθρωπο επέδρασαν θετικά στον Ελληνισμό; Ποια θεωρείτε ως την πιο δυνατή;
3. Ποιες θέσεις του Χριστιανισμού για τον κόσμο και τη Θεία Πρόνοια άλλαξαν τις απόψεις του Ελληνισμού στα ζητήματα αυτά;
4. Μπορείτε να αναφέρετε παραδείγματα γόνιμης συνάντησης Χριστιανισμού και Ελληνισμού;
5. Ποια υπήρξε η σημασία της συνάντησης Ελληνισμού και Χριστιανισμού για την οικοδόμηση του ευρωπαϊκού πολιτισμού;

14. Αιρέσεις: εσωτερική πληγή της Εκκλησίας

Στην ενότητα αυτή θα πάρεις πληροφορίες (για):

- το νόημα και τα αίτια των αιρέσεων
- τις επιπτώσεις τους στην εκκλησιαστική και στην πολιτική ζωή.

Οι αιρέσεις στην ιστορία της Εκκλησίας τάραξαν τις συνειδήσεις των πιστών και απείλησαν την ενότητά της. **Αίρεση** (από το αίροῦμαι = προτιμῶ, επιλέγω), στην εκκλησιαστική γλώσσα, ονομάζεται η επιλογή, είτε από ένα είτε από περισσότερα μέλη της Εκκλησίας, ενός μέρους από το σύνολο της εκκλησιαστικής διδασκαλίας και η εμμονή σε αυτό. Με αυτήν την επιλογή οι αιρετικοί απομακρύνθηκαν από τη δογματική διδασκαλία και την πίστη της Εκκλησίας.

α. Τα αίτια των αιρέσεων

Οι αιρέσεις αμφισβήτησαν τις θεμελιώδεις αλήθειες της χριστιανικής πίστης και, ειδικότερα, το πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού και το τριουπόστατο και ομοούσιο της Αγίας Τριάδας. Τα σημαντικότερα αίτια των αιρέσεων είναι τα εξής:

- Ο εγωισμός, η αλαζονεία και η υπερτίμηση της λογικής του ανθρώπου και της δυνατότητάς της να αποκαλύψει την αλήθεια. Οι αιρετικοί, κληρικοί και λαϊκοί, επιστρατεύουν τη φιλοσοφία για να εκλογικεύσουν και να απλοποιήσουν τις δογματικές αλήθειες. Προσπαθούν να προσεγγίσουν την υπερφυσική Αποκάλυψη, που δε μπορεί να τη συλλάβει ο άνθρωπος μόνο με τη λογική.
- Η προσπάθεια εισαγωγής στη χριστιανική διδασκαλία παραδόσεων και αντιλήψεων από άλλες θρησκείες, π.χ. από τον Ιουδαϊσμό ή από τις ανατολικές θρησκείες. Η αποδοχή τέτοιων απόψεων οδηγεί σ' ένα **θρησκευτικό συγκρητισμό**, δηλαδή σε μια ανάμειξη και συγχώνευση της διδασκαλίας και της παράδοσης του Χριστιανισμού με αντιλήψεις και ήθη άλλων θρησκευτικών ρευμάτων και θρησκειών.

Μικρογραφία χειρόγραφου κώδικα, Αγ. Αικατερίνη Σινά, 12ος αι.

β. Το νόημα των αιρέσεων

Αν και γινόταν σαφές στα νέα μέλη της Εκκλησίας πως πρέπει να διατηρήσουν ανόθευτη, χωρίς προσθήκες ή αφαιρέσεις, την πίστη των Αποστόλων, μερικές φορές οι χριστιανοί μετέφεραν μαζί τους θρησκευτικές και πολιτιστικές εμπειρίες είτε από τον ιουδαϊκό είτε από τον ελληνορωμαϊκό κόσμο. Οι χριστιανοί με ρίζες στον Ιουδαϊσμό δυσκολεύονταν να δεχτούν την αντικατάσταση του Μωσαϊκού Νόμου από την ευαγγελική διδασκαλία. Οι χριστιανοί με καταβολές στον εθνικό κόσμο δεν μπορούσαν να δεχτούν, χωρίς αντιρρήσεις, τη δημιουργία του κόσμου από το μηδέν ή τη χριστιανική διδασκαλία για την αρχή του κακού στην ιστορία. Οι πνευματικές ζυμώσεις που αναπτύχθηκαν στο ευρύτερο πλαίσιο της χριστιανικής πίστης είχαν ως αποτέλεσμα τις διάφορες αιρέσεις, που ήταν κράμα θρησκευτικών αντιλήψεων από τον Ιουδαϊσμό ή τον ελληνορωμαϊκό κόσμο.

Οι μεγαλύτερες αιρέσεις, είναι:

- Ο **Αρειανισμός**, προϊόν των θρησκευτικών δοξασιών του πρεσβυτέρου της Αλεξανδρείας Αρειού, ο οποίος διακήρυξε ότι ο Χριστός δεν είναι Θεός και «ομοούσιος» με τον Πατέρα του αλλά κτίσμα του Θεού. Ο Αρειανισμός, όταν αρνείται τη θεότητα του Ιησού, απορρίπτει

και το απολυτρωτικό Του έργου. Ο άνθρωπος, κατά συνέπεια, παραμένει δέσμιος της αμαρτίας και του θανάτου, αφού ο Χριστός δεν είναι Θεός και δεν μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε κοινωνία με το Θεό και επομένως, στη σωτηρία.

- Ο **Νεστοριανισμός**, η διδασκαλία του αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Νεστορίου, ο οποίος υπερτόνιζε την ανθρώπινη φύση του Χριστού. Η Παναγία, κατά το Νεστόριο, πρέπει να ονομάζεται Χριστοτόκος κι όχι Θεοτόκος, αφού γέννησε τον άνθρωπο Χριστό στον οποίο «ενοίκησε» (κατοίκησε) ο Θεός Λόγος. Στο Νεστοριανισμό, η υποτίμηση της θεϊκής φύσης του Ιησού μειώνει το γεγονός της λύτρωσης που προσέφερε ο Χριστός. Αποκλείεται, όπως και στον Αρειανισμό, η ένωση Θεού και ανθρώπου, αφού ο Ιησούς είναι μόνο ένα ηθικό πρότυπο ανθρώπου και όχι Θεάνθρωπος.

- Ο **Μονοφυσιτισμός**. Ο αρχιμανδρίτης Ευτυχής, για να αντιμετωπίσει την αίρεση του Νεστορίου, οδηγήθηκε στο άλλο άκρο. Υποστήριξε ότι ο Ιησούς Χριστός δεν είχε δύο φύσεις, τη θεία και την ανθρώπινη, αλλά μόνο μία φύση, τη θεία, η οποία απορρόφησε την ανθρώπινη.

Στο Μονοφυσιτισμό, επομένως, ο Θεός παρουσιάζεται φαινομενικά ως άνθρωπος. Αν, όμως, στο πρόσωπο του Ιησού δεν είναι ενωμένη η θεία και η ανθρώπινη φύση, τότε η σωτηρία εξαρτάται μόνο από το Θεό, αφού ο άνθρωπος δεν έχει καμιά συμμετοχή σ' αυτήν.

γ. Επιπτώσεις των αιρέσεων

Οι αιρέσεις διαίρεσαν την Εκκλησία. Δημιούργησαν εντάσεις και συγκρούσεις, που άφηναν πληγές και προκαλούσαν εχθρότητες και ψυχικό διχασμό μεταξύ των χριστιανών. Κατ' αρχάς, η εγωιστική παραμονή των αιρετικών στις κακοδοξίες τους τούς απέκοψε από την παράδοση και από το σώμα της Εκκλησίας.

Κατόπιν, η αγάπη αντικαταστάθηκε από την εμπάθεια και το μίσος, η αδελφοσύνη από την καχυποψία.

Χριστιανοί συγκρούονται μεταξύ τους, διαπληκίζονται και αλληλοϋποβλέπονται. Δείχνουν τον χειρότερό τους εαυτό. Η Εκκλησία δεν κλονίζεται, αλλά σπαράσσεται από εσωτερικές διαμάχες που επιτρέπουν στην πολιτεία και στον αυτοκράτορα να παρέμβει και να αναμειχθεί στα θεολογικά ζητήματα.

Η ανάμειξη αυτή θεμελιωνόταν στην ιδέα ότι τα θέματα της Εκκλησίας σχετίζονται με την ευημερία της κοινωνίας και, συνεπώς, υπάγονται στην αρμοδιότητα του κράτους και του αυτοκρά-

Η Γ' Οικουμενική Σύνοδος και ο αυτοκράτωρ Θεοδόσιος Β' που υπέγραψε και τις καταδικαστικές για το Νεστόριο αποφάσεις.

Μικρογραφία από χειρόγραφο του 9ου αι.

Η Εκκλησία κατακρίνει την αίρεση και όχι τον αιρετικό, την κακοδοξία, όχι τον άνθρωπο: «οὐ τὸν αἰρετικόν, ἀλλὰ τὴν αἵρεσιν οὐ τὸν ἄνθρωπο ἀλλὰ τὴν πλάνην»

(Ιωαν. Χρυσόστ. PG 50, 700 -701).

τορα. Ως στόχο είχε: **1.** την ειρήνευση της Εκκλησίας και **2.** την αποκατάσταση της κοινωνικής τάξης και ηρεμίας, οι οποίες με τις θεολογικές έριδες διασαλεύονταν.

Συγχρόνως, πληθυσμοί της Αιγύπτου και της Συρίας, όπου υπήρχαν πολλοί μονοφυσίτες, αρνήθηκαν να εγκαταλείψουν τις αιρετικές τους αντιλήψεις και άρχισαν να συγκρούονται με την κεντρική εξουσία. Το πρόβλημα γινόταν οξύτερο, όταν ανώτατοι κρατικοί υπάλληλοι και αντιπρόσωποι του αυτοκράτορα προσπαθούσαν να επιβάλουν την πολιτική της κυβέρνησης. Οι περιοχές αυτές της Ανατολής σταδιακά απομακρύνθηκαν πνευματικά από τη βυζαντινή αυτοκρατορία και γίνονταν εύκολη λεία για τους εχθρούς της, γεγονός που αργότερα επέφερε και την πολιτική τους απόσχιση από τη αυτοκρατορία, με οδυνηρές πολιτικές συνέπειες για το βυζαντινό κράτος.

ΥΠΟΓΡΑΜΜΙΖΩ ΚΑΙ ΘΥΜΑΜΑΙ

- Οι αιρέσεις αναστάτωσαν την Εκκλησία και είχαν ως αιτίες τους την υπερεκτίμηση της ανθρώπινης λογικής, την αλαζονεία των αιρετικών και την ανάμειξη θρησκευτικών αντιλήψεων άλλων θρησκειών με τις χριστιανικές.
- Οι μεγαλύτερες αιρέσεις είναι ο Αρειανισμός, ο Νεστοριανισμός και ο Μονοφυσιτισμός.
- Οι αιρέσεις διαίρεσαν την Εκκλησία και δημιούργησαν τις προϋποθέσεις για την απόσχιση ανατολικών επαρχιών από την βυζαντινή αυτοκρατορία.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ-ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

1. Τι ονομάζεται «θρησκευτικός συγκρητισμός» και πώς τον αντιλαμβάνεστε ως αίτιο των αιρέσεων;
2. Ποιες είναι οι επιπτώσεις των αιρέσεων στον εκκλησιαστικό χώρο;
3. Ποιες είναι οι συνέπειες των αιρέσεων για τη βυζαντινή αυτοκρατορία;
4. Συλλέξτε, με τη βοήθεια του καθηγητή σας, υλικό από το Γραφείο Αντιμετώπισης Αιρέσεων της Εκκλησίας της Ελλάδος (αυτό μπορεί να γίνει και μέσω του διαδικτύου). Να συζητήσετε για τις ποικίλες εξαρτήσεις που μπορούν να δημιουργήσουν οι αιρέσεις.

ΚΕΙΜΕΝΟ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

1. Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.
2. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.
3. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα.
4. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα καὶ ταφέντα.
5. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς.
6. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς.
7. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς Βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος.
8. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρί καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν Προφητῶν.
9. Εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.
10. Ὁμολογῶ ἓν Βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.
11. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.
12. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

1. Πιστεύω σε ἓνα Θεό, Πατέρα, Παντοκράτορα, δημιουργό του ουρανού και της γης, όλου του ορατού και του ἀόρατου κόσμου.
2. Πιστεύω και σε ἓναν Κύριο, τον Ιησοῦ Χριστό, τον Υἱό του Θεοῦ το μονογενή, που γεννήθηκε από τον Πατέρα προαιώνια. Φως από το φως, αληθινό Θεό από Θεό αληθινό, που γεννήθηκε και δε δημιουργήθηκε, ὁμοούσιο με τον Πατέρα, διὰ του οποίου Υἱού όλα δημιουργήθηκαν.
3. Αυτόν που για μας τους ανθρώπους και για τη σωτηρία μας κατέβηκε από τους ουρανοὺς και σαρκώθηκε από το Ἅγιο Πνεῦμα και τη Μαρία την Παρθένο και ἐγένε ἀνθρώπος.
4. Και που σταυρώθηκε για χάρη μας την εποχὴ του Ποντίου Πιλάτου και θυσιάστηκε και ενταφιάστηκε.
5. Και που αναστήθηκε την τρίτη ἡμέρα, σύμφωνα με τις Γραφές.
6. Και που ανέβηκε στους ουρανοὺς και κάθεται δεξιὰ του Πατέρα.
7. Και που πάλι θα επιστρέψει με δόξα για να κρίνει ζῶντες και νεκρούς, του οποίου η Βασιλεία δε θα ἔχει τέλος.
8. Πιστεύω και στο Ἅγιο Πνεῦμα, που εἶναι Κύριον ως Θεός, αυτό που δίνει ζωή, που εκπορεύεται από τον Πατέρα, αυτό που μαζί με τον Πατέρα και τον Υἱό συμπροσκυνείται και συνδοξάζεται, το οποίο μίλησε με το στόμα των προφητῶν.
9. Πιστεύω στην Ἐκκλησία που εἶναι μία, αγία, καθολική και αποστολική.
10. Ὁμολογῶ ἓνα βάπτισμα για τη συγχώρηση των ἁμαρτιῶν.
11. Περιμένω με ἐλπίδα την ἀνάσταση των νεκρῶν.
12. Και τη ζωή στη μέλλουσα βασιλεία του Θεοῦ. Ἀμήν.